

Trenuri speciale pentru transportarea fructelor

Până nu de mult, fructele congelate erau transportate în vagoane frigorifere. Vara, când căldurile sînt în toi, e greu de menținut în aceste vagoane o temperatură constantă. Adevărat, trebuie oprite trenurile pentru a fi umplute vagoanele cu gheață. Dar nici acest procedeu nu ajută: fructele se strică. Trenurile înaltează încet tocmal din cauza deselor opriri pentru aprovizionarea vagoanelor cu gheață.

În U.R.S.S. au fost construite recent trenuri speciale pentru transportarea acestor produse pretențioase. Căldura sau frigul sînt produse de un aparat special, cu care sînt înzestrate trei vagoane ale trenului, și sînt transmise prin țevi în toate celelalte vagoane; cu ajutorul unui utilaj complex se menține automat temperatura necesară în întreaga garnitură. Asemenea trenuri au și transportat la Moscova și Leningrad diferite produse ușor alterabile.

Lată cum s-a desfășurat una din aceste curse. În vagoane au fost încărcate fructe pentru al căror transport reușit se cer condiții termice foarte diferite. Astfel, merele și perele proaspete, culese din livezile de pe malul Nistrului, suportă cu ușurință drumul la o temperatură între 0 și plus 40. În schimb prunele, vișinele, căpșunile necesită în tot cursul călătoriei o temperatură foarte joasă: -20. În diferite vagoane, în funcție de natura încălzirii este necesar să se mențină temperaturi diferite.

A început încălzirea. Cu toată arșița, oamenii lucrează în haine vătuite și cu mînuși. Diferența dintre temperatura de afară și cea din vagon era de peste 60°.

Trenul a pornit. Drumul pînă la Leningrad durează trei zile și patru nopți. Dacă garnitura ar fi fost formată din vagoane-frigorifere de tip vechi, atunci numai opririle pentru aprovizionarea cu gheață ar fi durat mai mult decît tot acest drum.

Pentru elevi

În librăriile din Uniunea Sovietică, în aceste zile ale deschiderii unui nou an școlar, domnește o deosebită animație. În fiecare clipă se vînd un mare număr de cărți, caiete, creioane, tocuri.

Amplasarea în școli vor fi introduse programe didactice simplificate la unele materii. Elevii din R.S.F.S.R. vor primi 21 de manuale noi, iar cei mai mici vor răfăi pentru prima oară la 1 septembrie paginile unui „Abecedar” colorat, care a fost editat într-un tiraj de masă.

În toate colțurile Țării Socialismului sosește cu vapoare și trenuri, automobile și avioane cărți pentru elevi. Doar școlile din R.S.F.S.R. vor primi 150 milioane de manuale didactice și peste 400 milioane de caiete.

Zeci de întreprinderi din Uniunea Sovietică sînt ocupate cu fabricarea diferitelor aparate pentru școli. Uzinele din Tiumen, Rîazan și Irkutsk fabrică strunguri de mîină și mașini de găurit; în capitala Ucrainei se fabrică stații electrice de proporții mici, „Kiev-1”, cu ajutorul cărora poate fi electrificată o școală sătească. În fiecare lună de pe banda rulantă a uzinei „Fizelektropribor” ies 40.000 de compasuri. Amatori de fizică vor avea prilejul să cunoască aparate noi în domeniul electrotehnicii, electromagneticii etc.

Primăvara, mai ales în zilele de duminică, pe malul rîurilor și al eleșterilor din împrejurimile Moscovei pot fi zărite, printre mulțimea de pescari sportivi, salariații secției de zoologie de pe lângă fabrica „Natura și Școala”. În această fabrică pot fi văzute multe lucruri interesante. Pe adresa ei sosește într-una colețe. În ele se află mere și pere din minunatele grădini micirîniste, ca și mere de pe lîrmoii Mării Negre, actinii din Marea Barent, șerpi de casă, vii, din regiunea Harkov, sopîrle din Caucaz, plante și minerale din toate colțurile Țării Sovietice. La fabrică, animalele și plantele sînt conservate în vase de sticlă cu spirit sau formalin, în timp ce mîinile dibace ale lucrătorilor creează tot pentru elevi mere, pere, roșii artificiale care se deosebesc de cele naturale doar prin lipsa de aromă... și de gust.

Un nou an școlar, plin de voce bună, începe în Uniunea Sovietică.

Magnetofonul în cabinetele de radiologie

Cabinetul de radiologie e cufundat în întuneric. Medicul, examinînd cu cea mai mare atenție pacientul, roșete încet și clar concluziile la care a ajuns... S-ar părea că acum se va aprinde lumina și că medicul va începe să completeze buletinelul respectiv. Dar nu, el întreprinde contactul aparatului Roentgen. Sora medicală cheamă pacientul următor și peste cîteva clipe se aude din nou glasul medicului radiolog. Pacienții intră unul după altul.

— Astăzi au fost examinați 62 de oameni, spune sora medicală. Înainte, radiologul nu reușea să examineze în aceeași perioadă de timp decît cel mult 30 de oameni.

Dar cum reușește să scrie medical în întuneric? El poate doar să încerce totul!

Nu, medicul și-a „scris” însemnările pe banda de magnetofon. Primii medici care au utilizat magnetofonul în cabinetele de radiologie au fost cei de la spitalul raional Nîmesc din Tallin. Acolo medicul radiolog nu mai pierde vremea pentru a completa buletinele — pentru el lucrează magnetofonul.

Itinerariul nostru se întinde pe o distanță de 4.000 km. și străbate teritoriul a cinci republici, 4.000 de kilometri cu automobilul — aceasta înseamnă cel mai periculos fel de a cunoaște un mare număr de oameni, cîmpuri semnelicative din viața lor, locuri noi, pline de farmec. Din păcate, însă, nu aveam alături de noi un călător — cunoscător al locurilor și oamenilor. Am încercat să găsim o călăuză cu experiență, dar n-am reușit.

Atunci am hotărît să folosim drept călăuză pe toți aceia, care sînt la marginea șoselelor cu mîna ridicată, roagă să fie luați în mașină. Și acum sîntem foarte mulțumiți de această hotărîre. Tovarășii noștri de călătorie s-au dovedit cel mai bun ghizi. Cu ajutorul lor am reușit să aflăm multe lucruri interesante, mai ales despre viața lor. Viața acestor oameni reprezintă însăși viața țării noastre, în care poporul se află ocupat cu munca pasnică creatoare.

Pe prima noastră tovarășă de călătorie am luat-o în mașină chiar la ieșirea din orașul Mojaisk; ea ne făcea semne agitate în aer un baston din lemn sculptat cu multă măiestrie.

Cu o voce domoală ea ne vorbește despre viața ei. O cheamă Vera Martînovna Gorohovaia. A trecut de 70 de ani. A fost plecată la Mojaisk, în lagărul de pensia ei. Am întreb-o dacă are mult de mers.

— Îndată ce vom ajunge la monumentul mareșalului Kutuzov, voi coborî.

Lată și monumentul — un obelisc de granit de culoare roz, înclinat pe un vultur de bronz.

— În apropiere, se află sediul conducerei colhozului nostru, ne spune Vera Martînovna. Prioții colo, o căsuță frumoasă atîrnă de acoperiș o antenă de vreo 10 m. E antena postului de televiziune.

Alături de obeliscul zărim o platră funerară. O rugăm pe Vera Martînovna să ne dea explicații. Ea începe să vorbească cu o deosebită vioacitate.

— Aceasta s-a petrecut pe timp de iarnă, cînd Hitler s-a retras din regiunea Moscovei. Aici au fost ucisii trei de-ai noștri: Alehin, Sosnin și Kadlin. Asemenea oameni nu trebuie dați uitării. Eu îmi amintesc întotdeauna de ei. Dacă veți sta de vorbă cu locuitorii satului, veți afla multe lucruri interesante.

Ce mealeaguri sînt aștea! Borodino! Gavriila Martînovici Iuhov, moșul meu, ne povestește despre Kutuzov. L-a văzut personal pe Feldmareșal. Și apoi cite lucruri am avut eu prilejul să văd! În timpul războiului, pe rîul Borodino au fost lupte mari împotriva fasciștilor lui Hitler.

...În dimineața plecării noastre din Minsk am întâlnit o mulțime de elevi pe șosea. Am luat cu noi cîteva elevi și profesori.

În prima fotografie pot fi văzuți cei mai mici dintre tovarășii noștri de călătorie. Ei sînt alți de fericii încît nici n-au zămbit la întrebarea noastră: „Ce sînteți voi, măi băieți, elevi sau profesori?” Ei ne-au răspuns cu gravitate: „Elevi!”

Răspunzînd la ancheta noastră, el ne scriu în blocnotele următoare: „Kubîșki Viktor, Mudri Tolia, Satul Krasavșcina,

— În apropiere, se află sediul conducerei colhozului nostru, ne spune Vera Martînovna. Prioții colo, o căsuță frumoasă atîrnă de acoperiș o antenă de vreo 10 m. E antena postului de televiziune.

— În apropiere, se află sediul conducerei colhozului nostru, ne spune Vera Martînovna. Prioții colo, o căsuță frumoasă atîrnă de acoperiș o antenă de vreo 10 m. E antena postului de televiziune.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.I.U.S.

ANUL X Nr. 42

VINERI 3 SEPTEMBRIE 1954

4 PAGINI, 25 BANI

O măreață universitate populară

Folosind metoda științifică

Împreună cu oamenii muncii din întreaga țară, muncitorii din Gospodăria noastră au primit cu deosebită însuflețire Proiectul de Directive al Congresului al II-lea al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani. În ultima vreme noi am fost obișnuiți să primim cu îndrăzneală înaltele, să muncim pe baza unor planuri cu multă perspectivă. Cele cuprinse în Proiectul de Directive, însă, ne-au dat cele mai mari bucurii, au stîrnit o deosebită înflăcărare în mijlocul tehnicienilor și muncitorilor din Gospodărie. Oamenii noștri vor să dăruiască întreaga lor putere de muncă dezvoltării creșterii animalelor și în special a vacilor, creării unei baze furajare corespunzătoare, ridicării considerabile a productivității animalelor, așa cum prevede Proiectul de Directive.

În zilele în care zărele au publicat Proiectul de Directive, muncitorii din Gospodărie luaseră cunoștință de măreața Expoziție Agricolă Unională de la Moscova, căci am avut cîntecul și fetele care a participa la deschiderea ei. Ecolul pe care l-au avut cele povestite nu va răsa: niciodată Gospodăria noastră și va însufleți în muncă pe muncitorii ei.

Așa cum era și firesc, interesul cel mai mare s-a concentrat în jurul problemelor de creștere a vitelor, căci Gospodăria noastră se dezvoltă tocmai pe această linie. Oamenii muncii de la noi au primit cu multă atenție cele spuse de mine în legătură cu vizita pe care am făcut-o într-o dimineață grajdului cu vaci din cuprinsul pavilionului „Creșterea vitelor”. Grajdul acesta, strălucitor de curățenie, este prevăzut cu vagoane speciale pentru adusul hranei și soșii bălegarului. Tot mecanic se face amestecul concentratei. Alături au fost construite două pavilioane-siloziuri pentru furaje.

La ora aceea, mulgătoarele, îmbrăcate în halate albe, mulgeau vacile. Mulsul se tăcea și electric și manual. Am intrat în vorbă cu o femeie care mulgea manual o vacă mare, roșcată, de toată frumusețea.

— Am vrea să ne răspundeți la cîteva întrebări — am rugat-o noi.

— Cu plăcere. Dar mai întâi să ne cunoaștem. Evdokia Antonovna Kiricenko — se recomandă ea, stringîndu-ne prieteneste mîinile.

Discuția noastră a durat multă vreme. Am aflat că Evdokia Antonovna lucrează de 22 ani ca mulgătoare în colhozul „Bolshevik” din regiunea Cerkassk. Are în grijă ei 8 vaci de la care obține în medie, anual, 7.854 litri de lapte, cu un procent de grăsime de 4,1.

— Zăzulea noastră ne-a dat în 365 de zile 12.781 litri de lapte, — spuse ea mîngîindu-vă favorită.

— Cum ați reușit să obțineți aceste rezultate? — am întrebato-o noi uimiți.

— În practica mea îndelungată nu m-am mulțumit să mulg, pur și simplu vacile. Am fost mereu preocupată de îmbunătățirea rasei și a calității laptelui. Cele 8 vaci pe care le îngrijesc și dintre care 4 au fost aduse aici la expoziție sînt

rezultatul îmbunătățirii și selecționării în cadrul rasei respective.

Deși eram cu toții specialiști, cifrele ne-au umilit. Și am înțeles că mulgătoarea aceea modestă făcea o adevărată muncă științifică. Această muncă a primit o înaltă cinstire. Evdokia Kiricenko este Erou al Muncii Socialiste, de 4 ori decorată cu Ordinul Lenin, laureată a Premiului Stalin și deputată în Sovietul Suprem.

— Aștept vești de la dvs. în cel mai scurt timp. Și acum mă iertați. Vreau să mă duc la Galeriele Trețiakov. Imi place foarte mult pictura.

Ne despărțim așa cu niște vechi prieteni. Peste puțin timp am văzut-o pe Evdokia Kiricenko, îmbrăcată foarte elegant, urcîndu-se la volanul automobilului propriu care o aștepta afară.

Vasile DRAGUȘAN
director al G.A.S.-Dilga, raionul
Lehliu, regiunea București

Țelurile noastre

Am avut fericirea și cîntecul deosebit de a face parte din delegația țării noastre care a asistat la deschiderea Expoziției Agricole Unionale din Moscova. Rămîne neștearsă din amintire impresia ulterioară pe care o produce asupra oricărui vizitator acest minunat oraș închinat realizării celei mai înalte agriculturii din lume, agriculturii socialiste sovietice. Prin bogăția exponatelor, prin înfățișarea grandioasă, expoziția nu-și găsește seamăn în lume.

Aceel monumental al intrării la expoziție, încoronat cu emblema acesteia — un tractorist și o colhoznică susținînd un sноп de grâu, — aleia principală împodobită cu varietate flori, frumosul pavilion principal cu săgeata lui strălucită de o stea de aur, imensa „piază a colhozurilor” înconjurată de cele 16 pavilioane ale republicilor unionale, numeroasele pavilioane zonale și pe ramuri agricole și întregul teritoriu al expoziției își lasă o impresie de basm. Este însă vorba de o minunată povestire adevărată. Trece cu înclinare prin pavilioane uriașe ca „Mecanizarea și electricizarea agriculturii”, „Creșterea vitelor”, prin pavilioanele dedicate culturii cerealelor, lumbarului, silei, clei de zahăr, cartofilor și legumelor, iufelii, cîineii, culturilor oleaginoase, pomiculturii, viticulturii — și prin cîte altele! Vizitezi fără a te sătura ferme agricole variate, satul colhoznic model, S.M.T.-ul model. În pavilionul Kazhastanului, sînt ilustrate strălucite succese obținute de oamenii sovietici în destelenirea pămînturilor înfelnite și virgine.

Toate acestea la un loc nu sînt numai o ilustrare a succesorilor agriculturii sovietice, ci și o școală a metodelor de muncă înaintate. Cei mai de fruntăși ai agriculturii sovietice, participanți la expoziție, înfățișează vizitatorilor cum au realizat succesele lor. Află aici cum funcționează sutele de mașini și mecanisme agricole moderne, cum se organizează la un nivel înalt felurile tehnice agricole. Am urmărit cu atenție, într-o sală spe-

cială, cele mai noi procedee de semănat — semănatul în benzi înguste și încrucișate, sădiul cartofilor și semănatul porumbului în cuburi d'apuse în pătrat. Reprezentanții sovhozului „Gorki” de lângă Moscova ne-au demonstrat metoda semănatului intercalat al legumelor — al ridichilor și spanacului — cu varză de toamnă. Sînt înfățișate la expoziție metodele noi ale celorlalți agricultori Terenti Malțev. Foarte prietenește a stat de vorbă cu delegații romîni N. I. Trofimenkov, din sovhozul „Kuban”, Erou al Muncii Socialiste și deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S. „Sovhozul nostru în 1953 a realizat 922 chintale de cereale la suta de hectare și în medie 4.010 kg. lapte de fiecare vacă” — ne-a spus dînsul. Cum au realizat aceste succese? Explicațiile lui amînușite au fost o adevărată lecție.

Noi, membrii delegației R.P.R., n-am vizitat expoziția ca simpli spectatori. Cercetăm fiecare exponat cu sentimentul că prin ochii noștri îl priveau milioane de oameni ai muncii din agricultura țării noastre. Vedeam în realitatea strălucită a agriculturii sovietice un țel înalt și nobil spre care tinde și agricultura noastră.

Mărele perspective pe care le deschide Proiectul de Directive al Congresului al II-lea al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani fac să ne stăruie mereu în minte cele văzute și aflate la Expoziția Agricolă Unională. Realizarea unei cotituri în dezvoltarea producției agricole, sporirea producției la hectar la toate culturile, creșterea numărului de animale și a productivității lor, valorificarea rațională a terenurilor slab cultivate și necultivate vor contribui la creșterea bunăstării poporului muncitor în anii apropiați. Oamenii muncii din țara noastră își însușesc aceste sarcini și se pregătesc să treacă neîntîrziți la îndeplinirea lor. Pilda înaintatei agriculturii sovietice, concentrată în neuitata Expoziție de la Moscova, ne arată că masele de oameni ai muncii, îndrumate de partid, pot realiza aceste însemnate sarcini.

În această privință, Expoziția are pentru noi o deosebită importanță. În identificarea suprafețelor și punerea în valoare a tuturor rezervelor de terenuri pentru ca suprafața arabilă a țării să crească în 1956 pînă la 10 milioane ha, în îmbunătățirea hotărîtă a agrotehnicii feritelor culturii, a dezvoltării creșterii animalelor și în realizarea tuturor celorlalte prevederi cuprinse în Directive, oamenii muncii din agricultură vor obține succese mari, împrumînd și aplicînd în mod creator, potrivit cu condițiile locale, metodele de muncă ale agriculturii sovietice.

Noi, membrii delegației R.P.R. la deschiderea Expoziției, ne-am întors cu un bogat tezaur de învățăminte. Trebuie să le studiem temeinic și să le împărțim și altora, pentru ca ele să devină un bun al tuturor oamenilor muncii din agricultura noastră și să fie aplicate în practică. Ele sînt garanția sigură a înfloririi continue, rapide, a agriculturii din patria noastră.

A. HAGI
director general în ministerul
Agriculturii și Silviculturii

Concertele artiștilor sovietici

Cu prilejul aniversării a 10 ani de la eliberarea sa, țara noastră a primit vizita unui grup de artiști sovietici. Concertele date de maeștrii sovietici au constituit pentru noi încă un prilej prețios pentru a cunoaște culmile înalte pînă la care artiștii marii Țări a Socialismului știu să ridice realizările lor artistice. Prin conținutul programelor și prin înalta măiestrie a execuției, aceste concerte au reprezentat o adevărată sărbătoare a artei, pe care publicul nostru a înregistrat-o cu o sinceră recunoștință pentru prețioșii noștri oaspeți.

Maeștrii sovietici ai artei ne-au oferit un ciclu de 5 concerte. Concertul de muzică de cameră a fost susținut de către Cvartetul de Stat „P. I. Cealkovski” din Moscova, compus din patru laureați ai concursurilor muzicale internaționale și anume: Iulian Sitkovski (viola I-a), Anton Șarov (viola II-a), Rudolf Barsai (violă) și Iakov Slobodkin (violoncel). Programul a fost compus din: Cvartetul în re minor („Fata și moartea”) de Schubert și Cvartetul Nr. 3 în fa major op. 73 de D. Șostacovici.

Lucrările prezentate au fost executate cu o plasticitate și cu o precizie de calitate superioară. Este de remarcă omogenitatea sonorității acestui cvartet, identitatea de stil și interpretare a componentelor lui, unitatea culorii și a nuanțelor, care dau impresia că lucrarea este executată de un singur artist pe un singur instrument, cu multiple și complexe posibilități de expresie. Acest lucru se datorează înțelegerii juste și depine a textului, adîncirii lui pe linia interpretării, studierii amănunțite și fixării tuturor detaliilor tehnice și melodice.

Lucrarea lui Schubert, operă postumă, este de fapt, o versiune dezvoltată a aceluși celebru lied „Regele ieților” și este una din acele lucrări de muzică de cameră ce dă posibilitate fiecărui instrument și îi și pretinde o participare interpretativă fiecivă și minuțioasă, atît pe linia melodică (fiecare instrument are un caracter solistic), cît și pe linia ritmului și a susținerii și completării celorlalți parteneri. Alături din soliști virtuozii, Cvartetul prezintă totuși o unitate ireproșabilă iar execuția lucrării a redat în întregime zăbuciumul și frămîntările tinerei fete, care rezistă și nu consimte să se lase ispitită de moartea care încearcă s-o amăgească și s-o ademenească înții cu promisiuni, pentru a o răpi apoi cu sila.

A doua lucrare executată a fost Cvartetul Nr. 3 de marele compozitor sovietic D. Șostacovici. Această operă, redată în primă audiere, cuprinde cinci părți și ea exprimă atît de personală măiestrie compozitională a autorului, care folosește formule armonice de o avîntată îndrăzneală, care dau executanților noi posibilități de expresie, și care păstrează în toată expunerea ei foarte serpuitoare, unitatea unei inspirații calde și convingătoare, îmbind atenția ascultătorilor și neîngăduind acestora să se sustragă nicio clipă frumuseților curcioritoare ale lucrării.

Al doilea concert a fost dat de Orchestra Filarmonică de Stat din București sub conducerea dirijorului Niazî, maestrul merit al Artei din R.S.S. Azerbaidjan și laureat al Premiului Stalin și cu concursul pianistului Victor Merjanov, laureat al Concursului Internațional Chopin de la Varșovia.

Dirijorul Niazî este un adevărat șef de orchestră. Simfonia a IV-a de Cealkovski, lucrare de ample proporții, de complexă semnificație, de foarte variate și caracteristice feșături melodice, cu care s-a deschis programul, a fost interpretată cu un avînt măsurat, însuflețind orchestrei o mare putere de expresivitate, redînd întregul dramatism al lucrării în toate proporțiile lui impunătoare și reliefînd pasagiile de seninătate, de speranță, de optimism sănătos, de atitudine pozitive și creatoare.

Solistul concertului a fost pianistul Victor Merjanov. Pe acest mare artist l-am ascultat de asemenea ca solist într-un recital propriu, în redarea unui program de mare respirație interpretativă, alcătuit dintr-un concert de Bach-Vivaldi, din acele incomparabile și atît de sugestive „Tablouri dintr-o Expoziție” ale genialului Muzsorgski, din Sonata în si bemol minor de Chopin și din Sonata a V-a de Scriabin.

Victor Merjanov este un artist de o virtuozitate tehnică și de o putere de expresie ce cucoare din prima clipă și țin pe ascultători într-o puternică încordare.

Spațiul nu ne îngăduie să vorbim pe larg despre concertele date de Iulian Sitkovski, primul violonist al Cvartetului, despre concertul violoncelistului Iakov Slobodkin ca și despre recitalul vocal dat de Evghenia Molskaia, solistă a Teatrului Mare Academic de Stat, Evghenia Belov, solist al aceluiași teatru și Valentina Maximova, solistă a Teatrului Academic de operă și balet „Kirov” din Leningrad. Aceste concerte au dezlăuit posibilitățile unor mari artiști, educați la școala înaltă a muzicii sovietice.

Na putem încheia această cronică fără a sublinia măiestria cu care cei doi pianști acompaniatori și anume Alexandr Deidiuhin, pentru concertistii instrumentiști, și Vera Vladimirova, pentru cîntăreți, au contribuit cu arta lor la reușita acestor concerte.

Publicul nostru, care a avut fericirea să poată asculta aceste concerte, nu va uita minunatele seri de artă adevărată pe care ni le-au oferit cu generozitate solii artiștilor sovietici.

Florea RIMNICEANU

Kaunas și Klaipeda cu două încălzitoare: Felija Gudjute și Aldona Iurgaitite. Amîndouă urmează cursurile prin corespondență ale universității din Vilnius. Cele două prietene au fost în vizită la părinții Felijei, care sînt colhoznici. Au petrecut de minune.

Călătoream prin Letonia, sau mai precis de la Liepaja la Ventspils atîrnă alături de noi, în mașină, un bătrîn îmbrăcat într-un costum de casă. Era atît de tăcut încît după un drum de 5 km. abia am reușit să aflăm de la el că trăiește într-un cătun și că a fost la oraș să-și cumpere niște cafea.

Dar iată că în fața noastră apare Marta Trinkunas, responsabilă clubului de pe lângă sovietul sătesc din Iurkelne. În club domnește în

todeauna voie bună. În fiecare zi se dansează, se vizionează filme, au loc repetiții ale cercurilor de amatori. Din împrejurimi, de la o depărtare de 5-8 km., vin o mulțime de fîdăci și fete. Maria se duce la casa de naștere din Ventspils. Maria, sora ei, a născut primul copil, pe care-l cheamă Alik. Un mic „grănicer”. Tătlă său, de origină rusă, după ce a terminat serviciul militar în cadrul unei unități de grăniceri, s-a stabilit în Letonia. El e originar din Nocosibirsk. Tot acolo locuiește și o altă soră a Martei. O coincid_ă fericită! ambele surori s-au căsătorit cu doi tineri din Nocosibirsk.

O lăsdăm pe Marta lîngă casa de naștere și o fotografăm în fața intrării principale.

Ajunzînd în cătunul Nulia din Estonia, ne oprim în fața chioșcului cu înghețată. Un băiețel cu păr bălai mîncînd cu poftă înghețată dintr-un cornet de hirtie, Curlînd după aceea el, împreună cu mama sa, de vin tovarășii noștri de călătorie. Ghelena Ghiula muncetea într-o întreprindere forestieră. Soțul ei a murit, iar ea își creștea singurul copil.

Tolvo, băiatul cel mare învață în clasa a 6-a, iar cel mic, Gunnar, a trecut într-atreia. Ea a hotărît să-l reștefe puțin: a plecat cu el la Nulia, i-a cumpărat mică cadouri, iar acum l-a tratat cu înghețată.

Cînd vor crește copiii, ea îi va trimite să învețe la Moscova sau Leningrad. Ghelena se trage din familia Heideman. Hans Heideman este vărul ei.

„Cum, nu-i cunoașteți pe Heidemani? Inseamnă că vă aflați pentru prima oară în Estonia — ne spune ea. Hans a fost comunist și a fost executat în timpul dictaturii burgheze”. Ea îi învață pe copii să fie la țel ca unchiul lor.

Pe drumul de întoarcere am călătorit cu o mulțime de oameni de diferite profesii, însă profesia cea mai rară era aceea pe care o avea un bătrîn întîlnit de noi într-un cartier mîrginaș al Novgorodului. Iar Petrovici Bajov este numit în chip oficial „Păzitorul Cremlinului din Novgorod”. El cunoaș-

te fiecare colț și fiecare piatră a Cremlinului.

După război, Ivan Petrovici a fost în rîndul aceluia care au restaurat cel mai vechi Kremlin din Rusia. Clopotul uriaș (de 1614 puduri!), la plecarea din oraș, oamenii sovietici l-au ascuns în rîul Volhov, iar după retragerea trupelor fasciste l-au așezat în vechiul său loc.

Acum se află în mașina noastră Pavel Antonovici Kuznetov, locuitor al Moscovei, care lucrează la cooperativa de confecție de pe bulevardul Gogol din Moscova. El călătorește cu noi din satul Marina pînă la Kalinin, iar de acolo cu trenul pînă la Moscova. Și-a luat un concediu de trei zile pentru a-și însoți fiica și soția la părinții săi, care locuiesc într-un colhoz aflat la 210 km. de Moscova.

Cea din urmă tovarășă de drum, înălțînd geanta deasupra capului exclamă veselă: „Lucaș, fi-mă cu voi, sînt postășul colhozului!”

Cosmopolista Anastasia Simahova parcurge în fiecare zi un drum de 20 km., prin patru sate. În colhoz sosește scrisori din toate colțurile țării. Astfel ea este inițiată în diferite taine de familie, ei l se încredințează plîngerile, în fața ei se făuresc planuri, ea este martorul a neputințelor bucurii. Astăzi, în vîntul geanta ei, în afară de 50 de ziare și reviste, se mai află opt scrisori. Aceasta e pentru Maria Konstantinovna Krutova. De la

fiul ei. Iar aceasta e adresată Taisiei Konkova din partea prietenei sale Klavdia Hrușevaia. Amîndouă au terminat 10 clase și se vede că acum vor să se înțeleagă la ce institut să se înscrie.

Afară de cei doisprezece călători despre care am vorbit, am avut prilejul să cunoaștem și alții. Printre ei au fost doi colhoznici, cîteva elevi și elevi, un contabil, un salariat de la un magazin, un muncitor etc. A mai fost și o tovarășă de călătorie atît de tăcută încît n-am reușit să aflăm nimic de la ea în timpul celor 100 km. pe care i-am parcurs împreună.

Aproape treizeci de călători pe o distanță de 4.000 km. nu e o cifră prea mare. În drumul nostru am întîlnit destul de pușini pietoni. Astăzi, oamenii sînt ocupați. N-am mai întîlnit pe acei „călători de fericire”, pribegii care își părăseau tinuturile natale din pricina mizeriei, plecînd să caute un codru de pîne. Cu 15 ani în urmă, în vremea burgheziei, numărul lor era foarte mare atît în Letonia, cît și în Letonia și Estonia.

Pe drumurile noastre poșii întotdeauna oameni pe care trezurile meseriei lor îi duc la raion sau la regiune, care fac o plimbare după o zi de muncă, sînt plecați după cumpărături sau după cine știe ce alte treburi. Viața le zîmbește din plin, ziua de astăzi, ca și cea de mîine, le este plină de fericire.

I. AGRANOVSKI

In necontentit proces de creație

- Despre munca lui M. Șolohov la noile ediții ale romanului „Pe Donul liniștit” -

Mihail Șolohov posedă fericita pricepere de zugrăvire a vieții, de creare din nou a realității, în trăsăturile ei cele mai distincte și mai caracteristice din punct de vedere istoric. În creațiile epice ale scriitorului se vede clar lucrul mare și de seamă, înfăptuit în patria noastră, prin voința partidului și a poporului; simțim totdeauna în aceste creații perspectiva viitorului care se zidește prin eforturile oamenilor sovietici. În acest istorism al gândirii lui artistice, în această putință a lui Șolohov nu numai de a înfățișa prezentul în toată complexitatea și cu toate contradicțiile lui, ci și de a dezvălui viitorul prin prezent, de a surprinde orientarea dezvoltării sociale, - se manifestă felul rodnic în care scriitorul și-a însușit experiența literaturii sovietice, tradițiile minunate ale lui Gorki, întemeietorul ei.

„Pe Donul liniștit”, romanul lui Șolohov, este o mărturie puternică a forței și înflăcărilor literaturii sovietice. Epopea aceasta dovedește la ce înălțime poate ridica pe un artist talentat însușirea creației a principilor realismului socialist. Scriitorul zugrăvește, cu o putere de adâncire uimitoare, viața poporului din perioada revoluției și a războiului civil. Opera începe prin descrierea familiei Melehov și trece la viața cătănelului, a Donului, atrăgând un număr tot mai mare de personaje și oferind un întreg tablou al vieții Rusiei; apoi, de la descrierea celor mai importante evenimente care s-au petrecut pe front, la Petersburg, la Moscova, narativitatea se întoarce la Don, în cătănelul Tatarski, în cercul familiei Melehov. Evenimentele istorice de seamă, care-au dus scriitorul la putința de a dezvălui legile dezvoltării sociale, sint și principalele elemente de compoziție și subiect ale operei. Numeroase caractere, destine, fenomene și evenimente se grupează în jurul lor ca în jurul unor centre mobile, care parcă ar alcătui, laolaltă, un ax ce-și luțește mereu rotațiile. Virtuțea istoriei se aude tot mai deslușit în epopea lui Șolohov, cuprinde un cerc tot mai larg de persoane, trece în goană peste Don, peste familia Melehovilor, pentru ca, în sfârșit, în ultima parte a romanului, să pornească înainte, zvrind în lături pe cel ce pierduse toate legăturile sociale și familiale, pe jalnicul, singuraticul Grigori Melehov.

Șolohov înfățișează pieirea lumii vechi și nașterea celei noi din singele și chinurile uriașelor conflicte sociale, ca o lege firească a dezvoltării societății, ca un rezultat al creației istorice a milioanelor de turaldori.

„Pe Donul liniștit” a fost scris în peste paisprezece ani. Cartea a început a fi lucrată de un tânăr de douăzeci și trei de ani, care abia intrase în literatură, și a fost scrisă de un vestit maestru, de un reputat scriitor al vremii noastre. E firesc, deci, ca acest fapt să fi intrurit - și nici nu se putea altminteri - calitatea unor părți ale operei. Șolohov a revenit adesea asupra părților deja publicate ale romanului, supunându-le unor transformări esențiale. Studiul istoriei creării romanului „Pe Donul liniștit”, compararea textelor din diferitele ediții, aduce mărturia marii exigențe față de sine a artistului și arată tenacitatea cu care a luptat el pentru a-și însuși arta reflectării veridice a vieții, principiile creatoare ale realismului socialist.

Recitind de pildă noua ediție din 1953 a romanului, se remarcă în toate capitolele munca exigentă a scriitorului. Artistul a adus cele mai esențiale modificări cărții a doua, mai cu seamă în tratarea personajelor istorice.

Într-o scrisoare adresată de I. V. Stalin lui Felix Kon se spune că, în zugrăvirea chipurilor lui Podtelkov și Krivoșlikov, Șolohov a lăsat „o serie de greșeli grosolane și de date de-a dreptul fal-

I. IAKIMENKO

se...” După organizarea Republicii Sovietice de la Don, Podtelkov a fost, acolo, președintele Sovietului Comisarilor Poporului. Împreună cu Krivoșlikov a condus comisia extraordinară de mobilizare, ai cărei membri au plecat din Rostov la 1 mai 1918 pentru a face mobilizarea în raioanele nordice și, în urma unei trădări, au fost prinși și executați de cazacii albi răsculați. Podtelkov și Krivoșlikov au intrat în istorie ca niște figuri de conducători ai căzătorii revoluționare, ca luptători credincioși și cutezători pentru instaurarea puterii sovietice în ținutul Donului. Moartea bărbătească a lui Podtelkov și a lui Krivoșlikov, cuvintele înflăcărate pe care le-au adresat ei înainte de moarte cazacilor înșelați de albagardiști, sint o mărturie a neînfrinței lor forțe spirituale, a încrederii adânci în triumful inevitabil al cauzei revoluționare.

Dar în primele ediții ale romanului, Podtelkov apărea adesea ca purtătorul unor prejudecăți anticomuniste și de castă. În convorbirile cu Grigori, el se pronunța împotriva distribuirii de loturi cazacilor străini. Despre viitoarea putere, Podtelkov vorbea ca despre o putere a sa, „căzătoarea”. Au fost zugrăvite nejust cauzele acțiunilor lui Podtelkov în scena de oțetărie detașamentului de pedepsire, făcându-l prizonier. În roman s-a petrecut ceva ce seamănă a linșaj: Podtelkov, infierbîntat de luptă, spunea în legătură cu Cernețov și ofițerii detașamentului, luată prizonieri: „Să-i împușcăm pe toți și basta!” Pretextul răfuielii era jignirea personală adusă lui Podtelkov. De fapt însă, conform multor mărturii, Podtelkov l-a ucis pe Cernețov apărându-și viața. Cernețov apucase browningul și numai o lovitură dată cu repeziune l-a putut salva pe Podtelkov de la moarte.

Indepărtarea de la adevărul istoric și elementele de naturalism erau deosebit de izbitoare în zugrăvirea expediției care avea în fruntea ei pe Podtelkov și pe Krivoșlikov.

În descrierea făcută de Șolohov, expediția apărea ca ceva ce totul lipsit de perspective istorice. Conform datelor istorice, însă, detașamentul lui Podtelkov avea în alcătuirea sa o secție politică în care intrau 20 de comuniști-agitatori combatanți. Despre aceștia, Șolohov n-a vorbit în romanul său. Figurile lui Podtelkov și Krivoșlikov au căpătat trăsături de victime, cu totul străine firii lor. Și numai în scena execuției lui Podtelkov și a lui Krivoșlikov, Șolohov s-a ridicat la adevărul patos, eric și emoționant. În ediția nouă a „Donului liniștit” Șolohov a îndreptat în mare măsură greșelile pe care le făcuse în descrierea activității lui Podtelkov și a lui Krivoșlikov.

Un mare interes prezintă și transformarea făcută în caracterizarea portretistică a unor personaje fictive din volumul al doilea. Înfașurarea exterioară a comunistului Buncuic în edițiile anterioare era descrisă așa: „el nu avea nimic deosebit, care să-i sară în ochi, nici o trăsătură deosebit de puternică, - totul era obișnuit, cenușiu, șters, numai făcile puterice și ochii, care fringeau privirea - ce-i întimpina, îl deosebeau de vălmășagul tuturor celorlalți oameni”. În ediția revăzută, cuvintele subliniate lipsesc.

Modificările din noua ediție a romanului mărturisesc năzuința permanentă a lui Șolohov de a înfățișa realitatea cit mai veridic. Autorul îndepărtăză denaturările vechi, urmării ale insuficienței cunoașterii a izvoarelor istorice sau a interpretării nejuste a acestora. Adevărul vieții - iată criteriul după care s-a condus scri-

torul, revenind mereu la creațiile sale ce se bucură de prețuirea unanimă a poporului.

Chiar de la începutul drumului său creator, Șolohov s-a arătat un mare maestru al acelei arte mari, care, păstrînd caracterul concret și veracitatea înfățișării, e însuflețită de idealuri înalte. Experiența de creație a lui Șolohov confirmă faptul că patosul sublimului se naște din prezentarea profundă și veridică a luptei neimpăcate dintre nou și vechi. Lustrul, zoroanele, șiretlicurile meșteșugărești pot face numai flori de hirtie, al căror luciu mort, oricît ar fi de frumos, nu poate să ne miște, să ne turbure. Lui Mihail Șolohov îi este de asemenea străină răscolirea naturalistă a noroiului vieții, care nu poate trezi decît scribă. Numai adevărul vieții poate să emoționeze pe cititor și să trezească în el sentimentul frumosului.

Tendința de a înfățișa adevărul vieții l-a adus însă uneori pe scriitorul pe atunci tânăr, la acea brutalitate exterioară a detaliilor, care era cîteodată apropiată de masca verosimilului naturalist. Atari detalii se întâlneau în primul și al doilea volum, dar nu se găseau în volumul al treilea și al patrulea.

Iată un exemplu. Povestind în primul volum despre felul cum s-au dus Melehovii în peșt, Șolohov îl descria așa pe Panteliei Prokofievici, care trăgea cu urechea la laudele aduse de pețitorul mirelui și miresei: „Bătrîmul Melehov asculta, zmulgîndu-și cu degetul mare și cu arătătorul firele negre de păr, sălbătice în întunericul veșnic al nărilor, cugeta minunîndu-se...” În ediția nouă, pasajul subliniat lipsește. Înălțîndu-se asemenea digresiunii, care întinau puritatea cu adevărul clasic a romanului, Șolohov și-a trecut pana peste întregul text, filă cu filă.

Căuțind să obțină imagini de puritate și transparență clasică, artistul înlătură din noua sa ediție toate elementele naturaliste sau apropiate de naturalism, atât din peisaje ori din tablourile vieții de toate zilele, cit și din descrierile portretistice sau din limbă.

În noua ediție a cărții sale, Șolohov s-a ocupat de limbă cu deosebită mîgăla și exigență. Presa a arătat odinioară că în primele părți ale „Donului liniștit” se observă o oarecare îngrămădire de regionalisme. Volumul al patrulea al romanului, publicat în 1937-1940, a constituit o vie mărturie a minunatei măiestrii a lui Șolohov. Limba acestei ultime părți, fără să piardă bogăția și frumusețea viului grai popular, era purificată de folosirea abuzivă a regionalismelor ori a expresiilor vulgare. Vorbirea personajelor a păstrat numai acele cuvinte regionale ce puteau fi înțelese de orice cunoscător al limbii literare ruse.

În acest sens, Șolohov a luat acim la limba tuturor părților „Donului liniștit”. În ediția cea nouă, scriitorul încolucește cele mai multe regionalisme prin cuvinte luate din limba literară generală, aceste încoluciri referindu-se atît la vorbirea autorului cit și la aceea a personajelor.

Munca aceasta de revizuire a limbii romanului ne arată grija scriitorului de a se exprima într-o limbă cit mai accesibilă maselor largi.

Întreaga muncă a lui Șolohov de corectare a limbii romanului arată că grija pentru puritatea și claritatea limbii n-are nimic comun cu exigența rece, puritană a exactității literare sau a superficialității gramaticale. Sorbind din izvorul graiului popular, Mihail Șolohov a făcut să răsună, în romanul „Pe Donul liniștit”, limba talentatului popor rus, uimitoră prin bogăția ei de nuanțe, prin plasticitatea și prin precizia ei.

(Extrase din articolul apărut în „Literaturnaja gazeta”).

M. GORKI

Povestire

Cînd omul a aflat că numai cale de trei zile departe de așezarea lui alți oameni, veniți de pe alte meleaguri, au arat cu mașinile, în stepă, o țarină uriașă, că tot cu mașinile au semănat-o, a socotit întru sine că și oamenii aceștia tot oameni vechi sint, ca și el, doar că-s mai năingi decît el.

În trupul lui vechi sălășlăuita un suflet milenar și omul și-a amărul și bucuria tuturor celor din stepă este arătat pămîntului, semănatul și strînsul pînii și că toate celelalte cu care se îndelincinesc oamenii pot să nu fie făcute. Pămîntul naște pe om ca omul să lucreze pămîntul, iar cînd omul își istoveste puterea de a munci, pămîntul îi înghite și trupul și oasele.

Vara, soarele topit în zădăf plutește a lene peste pămînt, și după dînsul vine în zbor vîntul fierbinte de la răsărit care aruncă grînele și țarba, usucă omul în amărăciune, îl usucă pînă la spaima de foamete. Arar, vîntul mîină pe deasupra stepei nori întunecați, care adapă țarina cu ploaie, și atunci sufletul se bucură că va fi multă vreme. Iarna, soarele alunecă lute prin ceruri, iar vîntul pătrunzător de rece se poartă pe întinderea stepei, bombăne în țarina, sueră, cerne zgîrcit ninsoare, iar noaptea cîntă mereu același cîntec:

„Răsare soarele și apune, dar pămîntul e veșnic. Un nat vine și alt nat se duce, dar pămîntul e veșnic”.

Omul nu cugeta la înșelășul strivitor de greu al acestui cîntec. Se gîndea la vitele sale, la coliba sa și la pînă, se gîndea cîteodată la muierea sa, însă cugetul său, îndreptat totdeauna la ale sale, spre sine nu s-a îndreptat niciodată.

Era încredințat că nu este nici o mașină care să îngenuncheze țaria arșitei și țaria gerului și că nu e în stare mașină să schimbe drumul vînturilor rele.

Omul acesta se îndătinase în trailul cu nădejdea la reazimul venit de aiurea, de la dumnezeu, de la preot ori de la doftoroate, se obișnuise a trăi fără credință în puterea judecării sale, ci numai cu speranța încoșată în țările tainice care ar veni de mai sus de om.

Cînd venea vremea strînsului pînii, atunci omul pe jumătate sălbatic al stepei,

adunîndu-și recolta săracă, s-a dus să se uite cum strîng pînă cu mașinile cei veniți de pe alte meleaguri. Cine știe, poate, are să fie rost să-i ta în bațocură.

L în urmeri, cu picioarele scurte virite în ciubote greoaie, cu trupul într-un caftan gros de culoarea cobului de pe drumuri, omul stătea în mijlocul stepei, ca tăiat din piatră; și fața lui cenușie și bărboasă era tot de piatră. Între căciula dată pe ochi și barbă, pl piau în posomorite ochii adumbriți - „ogîndia sufletului”. Nările sale păroase răsuflau măsurat, clătînd în mustața cenușie.

Se uita cum oamenii veniți de aiurea umblă de zor împrejurul alcătuirii care nu seamănă atîta a mașină, cit a jivină grozavă, dintre cele ce se văd uneori noaptea în vis. Gîtul lung al jivinei n-are cap, iar coada ei, împletită numai din cuțite, atîrnă pe șoldul trupului nefîndemic și uriaș. Și trupul e tare rău clădit, parcă strîmb, parcă frînt de bătaia vîntului. Anevoie pricepi cum lucrează monstrul asta făcut din lemn și din fier, cum îl mină oamenii cu puterea lor. Oamenii sint din cei obișnuiți, tineri însă. Umblă repede, și totuși n-ai zice că se grăbesc. Dacă mașina asta s-ar prăbuși pe-o rină, mai că ar strivi vreo cincî din ei.

— Cum fi zice? - întrebă omul.
— Păze! l - și strigară ceilalți, dar el nu se clintî din loc.

Fie alături, fie în fața monstrului, tremură și stăorie un urs de fier, pe roți, iar pe grumazul ursului a încălecat un flăcăiandru spinatic, aproape copil, cu surlucul pătat de ulei și cusut parcă din tablă. Flăcăiul, dînd pînă în mașinile sale, a sucit o roată, oșile mari ale roților de fier s-au întors și ele, iar matahala s-a clătînat, a icnit și a purces pe pămîntul uscat, măturînd cu coada ei spiclele de grîu și apucîndu-le cu zeci de degete, subțiri ca niște cuie; spiclele au plutit peste coada mașinii ducîndu-se undeva către șoldul ei, iar mașina s-a cutremurat și a mugit de poftă, infulecîndu-le; din gîtlejul despical al mașinii o adiere slîrni palele, pleava, colbul.

Omul stătea privind în urma ei, gura lui se deschidea și se închidea, i se cutremura barba de ai fi crezut că strigă; pe capul și pe umerii săi vîntul semăna paie; palele îi veneau în față, în barbă și omul se clătina, izbea cu bățul în pămînt și-și scutura umerii și-și tot așeza desaga din spinare. Apoi, parcă l-ar fi smuls cineva din pămînt, el alergă greoi, dar totuși repede, după combina, spîntecînd vădudul lui parcă ar fi vrut să-l ajungă din urmă. Nu alerga singur: mai lugeau după el și alți plugari, dar lui pe semne îi venise chef să alerge împrejurul mașinii, încît îi intrasecuse pe toți și tot nu izbutea s-o prîndă din fugă, căel se potinea și mereu ai fi crezut că strigă nu știu ce.

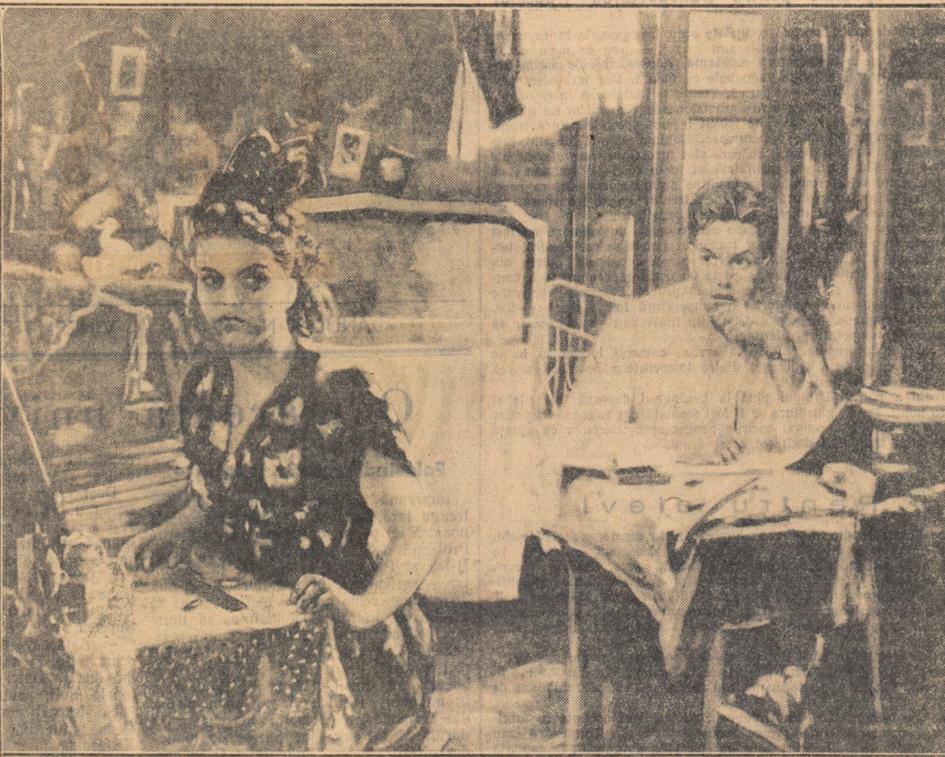
Totuși ajunse combina atunci cînd ea prinse a merge mai încet; o ajunse, mai-mai să intre sub cuțitele costioarei, și începu să salte greoi alături de ea. Un lungan îi dete brînci.
— Diavole! - zise răgușit acela, ștergîndu-și fața de sudoare cu o tabă lată de tuc.
Combina se oprî și omul dete fuga la mineca ei din care curgea într-un sac un suvoi gros de boabe; virîndu-și palmele căus sub suvoicul acela de aur, prinse în ele o mină de grîu. Cîteva clipe îl privi lung, aducîndu-și palmele sub ochi și îndoindu-și gîtul praful și țeanp. Apoi, arătînd boabele către cei din jur, grăi răgușit, parcă încetîndu-se:
— Tamaa ca cel adevărat... Diavoli, nu alta! Hai?

Alături stăteau și alții, ca și el, poate mai tineri, și priveau mașina tot așa de fermecați, însă parcă și speriați și cu invidie. Moșneagul zvrîli boabele în sac, dar nămăidecî își viri mîna iar sub suvoii, apucă un pumn de boabe și le ascunse grîului în buzunarul caftanului. Alți doi-trei făcură la fel. Unul oftă și spuse:
— A naibii născocire!
— Nici că s-o ajungi din urmă, - făcu altul, iar al treilea mormăi posac:
— Ce mai...

— Ia te uită, și fetei îi dă! - zise bătrînul către un vecin, iar apoi, zîmbînd a rîde, adăuse: - Cată s-o imbie.

După aceea se duse încolo, cu pas măsurat, lovînd pămîntul cu bățul la trei pași odată și fără a-și întoarce privirea îndărăt. Poate că sufletul lui milenar, supus puterilor firii, era de astădată turburat.

Poate că omul se gîndea cu zavistie că oamenii cei noi sint în stare a doborî și vîntul cel aducător de pirjol, care arde de moarte griul, și poate că și gerul, care ucide sămînța în pămînt.

M. Strijenov: „Înstrăinați!” (pictură în ulei)

Tablou de gen, a cărui compoziție profundă - una din realizările picturii sovietice din ultima vreme - se bucură de multă prețuire în rîndurile maselor din U.R.S.S. Pictorul P. P. Sokolov-Skalea, membru al Academiei de arte a U.R.S.S., serie: „Valoarea pînzei lui M. Strijenov, incontestabilă și semnificativă educativă, stă în aceea că ea ne învață să privim mai cu luare a-minte viața și oamenii”.

Atlasul lumii

În U.R.S.S. a apărut de curînd „Atlasul lumii”, o lucrare fundamentală a cartografiei sovietice, conținînd într-un format mare (31x50 cm), numeroase hărți în culori, dispuse în cele 283 de pagini ale cărții.

Materiialul cartografic al atlasului este împărțit în patru secțiuni: globul, Uniunea Sovietică, teritoriile străine, ținuturile polare și oceanele.

Hărțile lumii - cea fizică, cele politice pentru anii 1914, 1932 și pentru timpul de față - dau o imagine a structurii suprafeței globului, a populației și economiei și, tot odată, caracterizează schimbările petrecute în împărțirea politică a lumii ca rezultat al primului și celui de al doilea război mondial.

De la pagina 9 la pagina 84 se află hărți închinete Uniunii Sovietice. Acestea înfățișează, pînă la detalii, geografia patriei comunismului în construcție.

Sint înfățișate pe hărți separate foarte amănunțit, țările de democrație populară. Astfel, R. P. Chineză ocupă în atlas un loc de seamă, avînd hărți teritoriale, fizice și politico-administrative. Detaliat sint prezentate în paginile atlasului și țările capitaliste din Europa și din cele două Americi.

Atlasul acordă o atenție deosebită țărilor Asiei și, prin aceasta, el se deosebește esențial de majoritatea atlaselor publicate în alte țări sau în Rusia prer evoluționară. În acest „Atlas al lumii”, există bunăoară, pe lîngă hărțile generale ale Indiei, hărți ale diferitelor ei teritorii.

După cum remarcă o recenzie apărută în ziarul „Pravda”, acest atlas se impune și prin superioara lui realizare tehnică, reflectată în precizia indicațiilor, ca și în gamele de nuanțe și culori, minunat armonizate pentru a da imaginea reliefului, a aspectului general al unui teritoriu. Luat în totalitate, acest atlas dă informațiile geografice cele mai exacte și imaginea cea mai clară de pînă acum, a întregului glob terestru.

Al 2-lea Congres al scriitorilor sovietici

În toamna acestui an va avea loc cel de al doilea Congres al scriitorilor sovietici. Zicările de specialitate, ca și întreaga presă sovietică, acordă o deosebită atenție acestui eveniment. Gazeta noastră, începînd cu acest număr, va înfățișa citirilor din țara noastră dezbaterile rodnice ce au loc în Uniunea Sovietică în legătură cu această însemnată manifestare a culturii sovietice.

„Ce așteptăm de la Congres...”

„Literaturnaja gazeta”, organ al conducerii Uniunii Scriitorilor Sovietici din U.R.S.S., a inaugurat la sfîrșitul lui august o anchetă, deosebit de interesantă, în rîndurile scriitorilor, oamenilor de cultură și artiști, cititorilor. Corespondenții exprimă aici părerile lor asupra însemnătății celui de-al doilea Congres internațional al scriitorilor sovietici și ceea ce așteaptă de la lucrările lor.

Răspunsurile la anchetă aduc în discuție probleme deosebit de interesante. Astfel, spre pildă, din Tașkent a sosit scri-soarea reputatului scriitor Aibek, autorul unui roman închinat vieții și creației poetului popular Aibek ce participa la Congres și fie discutată, în cadrul problemelor generale privind literaturile popoarelor frățești din U.R.S.S., și chestiunea de seamă a formei poetice; aceeași, spune Aibek, întrucît unii poeți din republica autonoma ale Asiei Mijlocii folosesc forme poetice învechite, în care îmbracă conținutul nou al operei lor. De asemenea, socotete necesar să se discute la Congres personalitatea socială a scriitorului, cu educația și profesionalismul, legătura lui cu poporul și necesitatea convorbirilor regulate între scriitori și cititori.

Alexandr Morozov, pornind de la ideea că de-al doilea Congres trebuie să genereze experiența de pînă acum, să definească probleme și, în același timp, să definească

drumul ei de aci înainte, consideră necesară discutarea, în cadrul Congresului, a problemelor de estetică ale realismului socialist. Prețitul scriitor pentru copii și tineret, Lev Kassil, remarcă drept pozitiv faptul că pe ordinea de zi a Congresului s-a prevăzut un corolar asupra literaturii pentru copii. Ceea ce cere scriitorul este o problemă să nu fie discutată izolat de problemele de bază ale Congresului; „Lev Kassil amintește, în această privință, adevărul recunoscut că literatura pentru copii este o parte inseparabilă a întregii literaturii sovietice multinaționale.

Despre necesitatea legăturii strîmne, esențiale a scriitorilor cu realitatea sovietică, vorbește cu multă căldură V. Ambarumian, președintele Academiei de Științe a R.S.S. Armene. Om de știință reputat, V. Ambarumian mai pune în scrierile sale, ca iubitor de literatură, o problemă foarte însemnată: aceea a ajutorului criticilor, remarcînd că unorii critici vorbeste despre o carte căuțînd în ea toată ceea ce „nu a pus” autorul. „Ar fi ridicul - spune savantul - să cerem unul și același lucru de la oameni cu talente diferite. Să avem scriitori diferiți, care să nu se suprapună cerințelor standard ale unor critici, și tot în un loc vor săvîrși ceea ce trebuie să facă literatura sovietică: vor educe milioane de citeteni sovietici, - constructori ai măiestriei viitor al patriei”.

Scriitorii sovietici înaintea Congresului

Tot „Literaturnaja gazeta” a deschis o rubrică intitulată „Tribuna din preajma Congresului”, căreia îi acordă un număr de număr un important spațiu. Diferiți scriitori sovietici analizează aci, în articole ample, unele probleme de bază ale literaturii sovietice, cu referiri concrete la reacțiile de edituri și reviste, la scriitori și critici, sau la opere literare.

Ce este poetul ?

Bunăoară, poetul sovietic Mihail Lukonin - binecunoscutul autor al poemului „Ziua de muncă” - publică într-un număr recent al gazetei, o „Discuție cu tovarășii poeți”. Articolul reține atenția, și prin temă, și prin felul cum e scris.

Articolul pornește de la principiul esențial: prețuirea de care se bucură poezia în genere și poezia sovietică în special în rîndurile maselor populare. „Răsună destul de des - zice poetul în articolul său - voce care spun că poezia noastră nu s-a cîștigat, că nu e îndrăgită. Toate acestea nu sînt decît calomnii pe seama poeziei noastre, toate acestea nu corespund cîtuși de puțin adevăratei situații pe care o are poezia în viață. Unora poezia nu le este mai accesibilă decît surdului muzica sau orbului pictura. Pe lîngă asta, poezia nu este accesibilă oamenilor rai și fără suflet, care sînt nemulțumiți de viața însăși, care trăiesc înmănușai, ale căror picioare au prins rădăcini în pămînt și ai căror ochi n-au văzut niciodată cerul. Poezia noastră se bucură însă de atenția și dragostea poporului și toamă de aceea poporul este exigenț față de ea”.

Subliniind targa apreciere ce se acordă poeziei sovietice peste hotarele patriei ei, poetul M. Lukonin se oprește cu pasiune la problemele de bază ale creației poetice și, în primul rînd, la actualitatea ei tematică. Articolul arată că poezia sovietică nu rămîne în urma nărilor, ci, dimpotrivă, cită mereu în fruntea ei, căci „majoritatea faptelor din realitate și-au găsit ecou în opera poezilor” sovietici, iar „în cărțile tinerilor și bătrînilor noștri poeți se află poezii despre pace, despre muncă, Oare în cărțile noastre nu sint versuri de dragoste? Ba sint; fiecare poate să arde asemenea versuri. S-a construit canalul Volga-Don, se clădesc gigantul hidro-energetici, și există versuri și despre acestea”.

Mal departe, Lukonin arată că totuși se simte uneori un hiaț între poezie și realitate. Și, silîndu-se să analizeze această chestiune, ajunge la următoarea concluzie: „Problema nu stă în faptul, după părerea mea, că poezia noastră ar rămîne în coada evenimentelor și fenomenelor vieții, ci că ea nu corespunde dimensiunilor acestor evenimente, esențiale lor profunde, întregii semnificații istorice și filosofice a vieții noastre”. Deopotrivă cu aceasta, M. Lukonin arată că nu toți poeții se ridică, prin arta lor, pînă la nivelul de cultură, superior și exigent, pe care-l are astăzi poporul sovietic.

De aci încolo, articolul intră într-o amplă analiză de exemple negative și pozitive, dînd pîde de necesitățile artistice și din propria sa operă, care este în genere valoroasă.

La sfîrșitul articolului, pe baza excursiei critice prin exemplele citate, autorul ajunge la următoarea judecată:
„Poetul începe să fie poet nu atunci cînd află că „tata” nu rimează cu „mamă” și nici măcar atunci cînd se silește să doborî deasupra puțința de a-și încadra orice observație într-o schemă prozodică, ci atunci cînd știe precis ce anume vrea să spună, atunci cînd va simți nevoia imperioasă de a se exprima și va ști să găsească forma corespunzătoare ideii sale. Atunci, asta se va chema măiestrie, maturitate”.

Interes și pasiune pentru literatură

Rubrica pe care am citat-o este ilustrată în fiecare număr de articole substanțiale închinete tematicii noi și expresiei ei artistice în literatura sovietică. Toate aceste articole dovedesc în primul rînd dragostea mare a autorilor pentru literatura sovietică și respectul adine față de poporul sovietic, miezul și forța genetică a acestei mărețe literaturi. De pildă Z. Kedrina, scriind despre „Multiliteratură”, vorbește despre „Fondul de creație personalităților scriitoricești ce pot coexistea toamă datorită metodei realismului socialist, care cere scriitorului să zugrăvească viața realist, în perspectiva ei revoluționară, dar cu mijloacele literare de care dispune fiecare scriitor în parte. Pentru a dovedi acest lucru, autoarea articolului analizează trăsăturile principale ale unor personalități promeniante ale literaturii sovietice, ca Ehrenburg, Leonov, Gladkov, reierîndu-se mai cu seamă la operele acestora scrise și publicate recent.

Această coexistență de personalități diferite, această înflorire de talente, așa cum subliniază și autoarea articolului, poate exista numai în condițiile sociale și politice în care trăiește scriitorul sovietic.

Ideile acestui articol se leagă bine de Ideile altuia: „Eroii și conflictele timpului nostru”, de Vera Kellinskaia. În care autoarea vorbește de varietatea de motive de inspirație pentru scriitori și de necesitatea analizării caracterelor umane, din cîncinrea cărora se pot lvi conflictele literare. Și Vera Kellinskaia, ca și alți semnatarii de articole din cadrul emisiunii rubricii, combatte vehement schematicismul de către scriitori, sau judecîrii lui într-o operă de către anumiți critici sau redactori.

Celelalte articole din cadrul rubricii, cite au apărut pînă acum, au și ele subiecte variate. Astfel, un articol de V. Drujinin se cheamă „Drum romantismului”, altul de V. Neza-renko, vorbește despre „Fondul de creație personalităților scriitoricești ce pot coexistea măiestriei, altele de chestiuni organizatorice ș.a.m.d.

Ampluarea acestor preocupări prevestește marea însemnată a lucrărilor celui de al doilea Congres internațional al scriitorilor sovietici, care se va desfășura la toamnă.

În romînește de V. KERNBACH

Viața A. R. L. U. S.

Jurnalul de actualități sovietice —

formă vie și atractivă de manifestare culturală

În ultimele luni Casa Prieteniei Romîno-Sovietice din București, organizează în fiecare zi „Jurnalul de actualități sovietice”. Această nouă formă de manifestare este chemată să prezinte oamenilor muncii actualitatea sovietică din toate domeniile de activitate.

Tematica jurnalelor urmărește să cuprindă tot ceea ce e nou în Uniunea Sovietică, atât în privința succeselor obținute în construirea comunismului, cât și pe tărâmul politicii duse de Uniunea Sovietică pentru apărarea păcii în lumea întreagă. Astfel, în ultimele jurnale de actualități sovietice s-a vorbit despre succesele obținute de oamenii sovietici în lupta pentru valorificarea pământurilor înfălțite, despre expoziția agricolă unională, despre prima centrală electrică din lume, care funcționează pe baza energiei atomice etc. În general, în alcătuirea acestor jurnale se urmărește să se facă o informare operativă asupra a ceea ce este nou în Uniunea Sovietică.

În tematica jurnalelor de actualități este nelipsită viața politică internațională. Astfel, au fost prezentate în permanență — chiar în timpul desfășurării conferinței de la Geneva — aspecte ale luptei Uniunii Sovietice pentru rezolvarea pașnică a problemei coreene și pentru înostarea focului în Indochina. Au mai fost prezentate apoi comentarii în legătură cu propunerile Uniunii Sovietice privitoare la asigurarea securității colective în Europa.

Din tematica jurnalelor de actualități sovietice face parte prezentarea diferitelor aspecte ale prieteniei romîno-sovietice, a ajutorului dat de Uniunea Sovietică țării noastre. În cadrul acestor jurnale, deseori au luat cuvîntul muncitori, tehnicieni, oameni de știință, care au înfățișat modul în care folosesc metodele și experiența sovietică și ce însemnătate prezintă pentru munca lor aplicarea acestei experiențe.

Noile lucrări literare, poezii, piese de teatru sovietice etc., editate în țara noastră ori prezentate în premieră pe scenele teatrelor noastre, formează de asemenea obiectul jurnalelor de actualități.

Cu prilejul evenimentelor importante din viața țării noastre au fost organizate jurnale consacrate special acestor evenimente. Așa, un jurnal de actualități a fost consacrat celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre de către glorioasa Armată Sovietică.

Jurnalele de actualități organizate de Casa Prieteniei Romîno-Sovietice se bucură de o participare tot mai largă, de un interes crescînd în rîndul oamenilor muncii din Capitală. Ele atrag în primul rînd prin prezentarea simplă și,

în același timp, deosebit de variată a temelor expuse, fiind totodată lesne de organizat.

Iată, de pildă, programul ultimului jurnal de actualități, prezentat de Casa Prieteniei Romîno-Sovietice. Jurnalul a început cu expunerea avînd ca temă: „Propunerile U.R.S.S. cu privire la asigurarea securității colective în Europa, susținute de opinia publică din Occident” și „Sărbătorirea în U.R.S.S. a 10 ani de la eliberarea patriei noastre”. După aceste scurte expuneri, a urmat un program artistic, intitulat: „Cele mai frumoase cîntece, dansuri și poezii închinatelor prieteniei romîno-sovietice”, susținut de soliști de la Radio, de Ansamblul de cîntec și dansuri al U.C.E.C.O.M.-ului și de actorii de la Teatrul Armatei.

Varietatea temelor și a formelor în care au fost prezentate, au făcut din acest jurnal o manifestare deosebit de atractivă și de interesantă.

În jurnalele de actualități organizate pînă acum, Casa Prieteniei a folosit o gamă întreagă de forme: scurte informări, proiecții de filme, proiecții de fotografii la episcopio, cîntece prezentate de coruri sau soliști, dansuri interpretate de diferite echipe, fragmente din piese de teatru, audiție pe discuri etc.

O condiție a reușitei acestor jurnale o formează claritatea și competența expunerilor sau prezentărilor. Acestea trebuie făcute de către oameni pregătiți, cunoscători ai problemelor prezentate.

Cu toate succesele obținute pînă acum, în activitatea desfășurată de Casa Prieteniei Romîno-Sovietice în organizarea jurnalelor de actualități mai persistă încă o serie de lipsuri care trebuie înlăturate. Astfel, tematica lor trebuie să fie mult mai cuprinzătoare. Trebuie înfățișate într-o măsură și mai mare aspectele noi din opera de construire a comunismului în Uniunea Sovietică și, în special, tot ceea ce e nou în arta, literatura și știința sovietică, aspecte care pînă acum au fost ogîndite insuficient. De asemenea, formele de prezentare trebuie lărgite și îmbogățite cu forme noi, vii, cit mai atrăgătoare.

Succesele de pînă acum ale Casei Prieteniei Romîno-Sovietice în organizarea jurnalelor de actualități trebuie să constituie exemplu și îndemn pentru toate organizațiile regionale și raionale A.R.L.U.S. Ele au datorită să organizeze asemenea manifestări — care atrag interesul și participarea largă a oamenilor muncii — în centrele regionale, raionale, în mari întreprinderi, instituții și, în general, acolo unde există condiții pentru organizarea acestor manifestări.

Să nu precepem nici un efort în prezentarea amplă, multilaterală, într-o formă vie, atractivă, a realității din Țara Sovietică.

Mircea BREBU

„În ajutorul activistului A. R. L. U. S.”

Sub această denumire a reapărut de curînd buletinul intern al Consiliului General A.R.L.U.S. Publicația își propune să înfățișeze realizările și lipsurile muncii A.R.L.U.S., să promoveze și să generalizeze inițiativele bune, formele noi și metodele cele mai eficiente de muncă. De asemenea, ea va căuta să fie o tribună a schimbului de experiență între organizațiile și activiștii Asociației.

Primul număr al buletinului cuprinde articolul „Zece ani de la eliberarea țării noastre de către glorioasa Armată Sovietică” semnat de tov. Nicolae Teșă, secretar al A.R.L.U.S.-ului, Ion Moraru, secretar al comitetului regional A.R.L.U.S. Cluj, scrie despre felul cum au întîmpinat organizațiile A.R.L.U.S. din regiunea Cluj aniversarea a 10 ani de la eliberarea Patriei noastre. Despre roadele ajutorului so-

vietic tov. Ștefan Ene, secretar al comitetului regional A.R.L.U.S. Stalin. Un articol care subliniază contribuția organizației regionale A.R.L.U.S. București în munca cultural-politică de masă în campania agricolă de vară este semnat de tov. Gheorghe Motrici.

Publicația mai cuprinde recenzia romanului sovietic „Marea familie” de Mihailo Stelmah și Hotărîrea Biroului Consiliului General cu privire la sarcinile organizațiilor A.R.L.U.S. în munca de îmbunătățire a încășării cotizațiilor.

Pentru ca buletinul să-și atîngă scopul, este necesar ca el să se bucură de sprijinul permanent al activiștilor comitetelor regionale, raionale și din cercuri, care au datorită să trimită redacției buletinului articole, note, corespondențe, sezișări din toate domeniile activității lor.

Pentru campania agricolă de toamnă

În fața oamenilor muncii de la sate se află astăzi sarcina de mare răspundere a muncilor agricole de toamnă. Îngrijindu-se de recoltele viitoare țărani muncitori, mecanizatorii și tractoriștii au început pregătirea în vederea executării la vreme și în bune condiții a muncilor de toamnă.

Pentru a veni în ajutorul țărănilor muncitori din regiunea București, pentru a răspîndi metodele agrotehnice sovietice, secția de propagandă a comitetului regional A.R.L.U.S. București a luat primele măsuri.

Astfel, au fost trimise comitetelor raionale conferințe pe diferite teme, ca: „Pregătiri în vederea muncilor agricole de toamnă în colhozurile sovietice”, „Metode înaintate de însămînțarea culturilor de toamnă”, „Prepararea furajelor pentru iarnă” ș. a.

Comitetele raionale din regiunea București au primit de asemenea un bogat material documentar, tratînd diferite probleme în legătură cu muncile din campania de toamnă. Aceste materiale vor-

besc despre experiența colhoznicilor în ceea ce privește arăturile de toamnă și noile metode de însămînțare, despre folosirea din plin a uneltelor și mașinilor. Pune la dispoziția specialiștilor, aceste materiale pot servi la elaborarea de conferințe, convorbiri și discuții organizate în cadrul cercurilor.

Comitetul regional București a pregătit și a trimis la sate un bogat și interesant material pentru agitația vizuală. Plicul cu fotografii cu tema „Colhoznicii dau viață mărețului plan de dezvoltare a agriculturii”, fotomontajele cu diferite subiecte ca: „Predarea cotelor către stat — o înaltă datorie patriotică”, „Aspecte din colhozul „Malenkov” raional Kotovsk” ș.a., bine folosite, vor fi de mare ajutor în munca țărănilor muncitori din satele regiunii București. În lupta lor pentru executarea la un înalt nivel a muncilor de toamnă.

Comitetele regionale și raionale A.R.L.U.S. trebuie să acorde în această perioadă o mare atenție sprijinirii muncilor agricole de toamnă.

Concursul creației populare
Expoziții în centre raionale

În aceste zile, sediul comitetului raional A.R.L.U.S. cunoaște o mare animație. Aici se găsește expoziția lucrărilor executate de oamenii muncii din raionul Medias, participanți la concursul de creație populară, avînd ca temă prietenia romîno-sovietică.

Vizitatorii își opresc privirile pline de admirație asupra obiectelor aranjate cu mult gust de organizatorii expoziției. Executată cu dragoste și migală, macheta-miniatură a șantierului Salva-Vișeu, semnată de utemistul Mureșan Emil, vinzător la „Magazinul tineretului” din localitate, se bucură de atenția deosebită a cercetătorilor expoziției. Același artist amator a executat o altă machetă înfățișînd deosebită din România burgheză-moșierească și Republica Populară Romîna. Mai departe, privirile sînt atrase de un grup pitoresc de păpuși, bogat însemnat în minunate costume simbolizînd prietenia minorităților naționale din țara noastră. Al grup, confecționat de muncitori și muncitoare, membri ai cooperativelor meșteșugărești „21 Decembrie” arată porturi din R.P.R. și din Uniunea Sovietică.

Expoziția cuprinde numeroase alte realizări artistice, care dovedesc dragostea și recunoștința poporului nostru muncitor față de marea noastră eliberatoare și prietenă de nădejde, Uniunea Sovietică.

P. OPRITOIU
corespondent voluntar

Un mare număr de oameni ai muncii au luat parte, duminică 22 august, la deschiderea expoziției de artă populară organizată de comitetul raional A.R.L.U.S.

Un colț al expoziției organizate de un cerc A.R.L.U.S. de cartier din Botoșani.

Buzău. Cele peste 200 obiecte cuprinse în expoziție: picturi, desene, albume, cărți și a. o. gîndesc rodul unei muncii sălăruite și atente a sute de creatori populari, care și-au exprimat în felul acesta, simțămîntele de căldură și recunoștință față de marea popor sovietic — prietenii de nădejde al poporului nostru.

Stelian BANCIU
corespondent voluntar

La Turda, peste 5000 oameni ai muncii au admirat bogata expoziție alcătuită din obiecte prezentate la concurs, de artiștii amatori din oraș și raion. Mult apreciat este tabloul în ulei executat de țăranelor muncitori Dan Ștefan din comuna Alton, ilustrînd un moment din Marea Revoluție Socialistă din Octombrie: asediul Palatului de iarnă.

În orașul Botoșani, expoziția, care prezintă minunate obiecte ogîndind prietenia romîno-sovietică, a fost vizitată pînă acum de 1200 cetățeni. În raion s-au organizat 23 expoziții, în comunele: Curtești, Honești, Bucecea ș. a., rod al muncii celor 550 creatori populari, înscrisi la concurs.

Locuitorii noi ai Altaiului

La sud-estul Uniunii Sovietice, chiar lângă granița cu China și Mongolia, se înalță uriașe masive muntoase acoperite cu zăpadă, printre care străjuiește semeț muntele Beluha. Din ghețarii săi veșnici, se smulg în cascade apele de smarald ale furtunoasei Katuni. Ieșind din strîmtorile muntelui, în cîmpie, Katuni se unește cu apele surorii sale Bin care izvorăște din adîncurile lacului de munte Telek — vestit prin farmusețea sa. Unindu-se, aceste riuri abundente în apă formează marea magistrală siberiană, fluviul Obi, care își rostogolește lin apele spre Oceanul Înghețat.

Privești-te Altaiului muntos, cu cedri săi măreți, cu brazi de un verde închis și cu cei de soiul brazilor obi mirositori se continuă cu stepa kalundînă, nemărginită, bogată în lacuri. Pe alocuri, stepa este presărată de pădurici minunate de brazi, care per niște panglici late ce adăpostesc contra vînturilor uscate din Kazahstan, cîmpurile de cernoziom ale Altaiului.

Încă din timpurile străvechi, aici, în Altai s-au statornicit locuitorii din Rusia centrală. Înainte vreme, oamenii plecau spre ținutul aspru siberian în căutarea de săruri, de lipsa de pămînt. Unele țărani din Altai erau sapa și graps de lemn.

Noi locuitori ai Altaiului, sosiți din Leningrad, se fotografiază în timpul unei plimbări prin livada colhozului. Tractoristul Vladimir Kuzmin își fotografiază tovarășii. De la stînga la dreapta: Antonina Gladkova, ajutor de tractorist, Boris Vasilev, tractorist și soția Gruzîntev.

Ce am învățat de la Terenti Malțev

De la experiența la practică

În colhozul nostru de taiga, s-a trecut la lucrarea solului după metoda lui Malțev în anul trecut. Despre această metodă, am aflat din articolele apărute în ziare și reviste și de aceea am hotărît ca, la început, să arăm după noul sistem numai o sută de hectare. Am constatat că acest fel de a lucra este foarte eficient în condițiile noastre. Solul afînat la o adîncime de 40—45 centimetri poate înmagazina mult mai multă umiditate decît cel arat după metodele obișnuite. Aerul, pătrunzînd liber la mare adîncime, creează condițiile cele mai favorabile pentru procesele biologice și chimice. Buruiana cea mai dăunătoare pe cîmpurile noastre este sursul. Arătura adîncă contribuie la nimicirea lui. Și nu numai sursul, dar și alte soiuri de buruieni sînt astfel nimicite.

Primăvara, înainte de a ara adînc pămîntul, l-am discuit și pe cele o sută de hectare experimentale au pornit să crească liber buruienile. Am desmirișit din nou terenul și, distrugînd primele buruieni incolțite, am dat posibilitatea să se dezvolte altele buruieni. Numai după aceasta, la începutul lunii iulie, am arat adînc solul, care se acoperise din nou cu mohor și susai. Astfel, am curățit stratul de suprafață al solului de buruieni anuale.

Convingîndu-ne de superioritatea ogoului lui Malțev, am hotărît ca și restul suprafeței de ogor, care fusese arată după metode obișnuite, să o lucrăm după metoda nouă.

Nu e ușor să ari la mare adîncime cu plugurile obișnuite. Însă alfel de pluguri nu avem. A trebuit să rezolvăm și această problemă. Cînd remorcăm plugul la tractorul „C.T.Z.”, lăsam patru trupite, iar la tractorul „D.T.—54”, trei trupite. Am reușit și plugurile. Am scos roțile din spate, am potrivit în poziția cea mai de sus pîrghiile de adîncime, am schimbat brazdalele la fiecare schimb.

Vara și toamna, pe măsura apariției buruienilor, am precurat iar solul cu plugurile obișnuite cu discuri. În primăvara acestui an, pe ogoarele lucrute după metoda lui T.S. Malțev, am semănat grîu, iar pe 22 hectare am sădit cartofi.

Primăvara și vara au fost secetoase. Pe pămînturile lucrute după agrotehnica obișnuită, în a doua jumătate a lunii iulie culturile cerealiere s-au supraîncălzit. Frunzele s-au ofilit, plantele se veștejeau și creșterea lor stagna. Cu totul alta era situația terenurilor lucrute după metoda lui Malțev. Aici semănăturile s-au dezvoltat minunat. În sol, la o adîncime de 20—25 centimetri, chiar pe secetă era multă umezeală.

În luna iulie, în colhozul nostru au fost unghi excursiuni din colhozurile vecine. Convingîndu-se de superioritatea metodei lui Malțev, aproape toate colhozurile din raion au început să aplice pe scară largă arătura adîncă cu pluguri fără cormană. Pînă acum, după această metodă au fost semănată aproape 6.000 hectare.

I. PEREPELIȚA
agronom în colhozul „Frunze” din raionul Vikulovsk, regiunea Tiumen

Creație

Am avut ocazia să văd cîmpurile colhozului „Zaveti Lenina” acum patru ani, acum doi ani și, în sfîrșit, în anul acesta. Și cu patru ani în urmă, pămînturile colhozului erau deosebit de curate, iar semănăturile de grîu de primăvară erau într-o stare foarte bună. În colhozul vecin, însă,

Pe marginea proiectului de directive cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani

Colhoznicul-om de știință Terenti Malțev lucrează de peste un sfert de veac în colhozul „Zaveti Lenina” din raionul Sadrinsk, regiunea Kurgan, în calitate de specialist în culturile de cîmp. Noul sistem de lucrare a pămîntului creat de el deschide perspective largi în fața agriculturii socialiste și contribuie la realizarea de recolte bogate și stabile pe suprafețe mari.

Recenta Conferință unională pentru studierea și răspîndirea metodelor lui T.S. Malțev, care a avut loc în satul Malțevo, a aprobat noul sistem de lucrare a pămîntului și a recomandat ca el să fie aplicat pe scară largă de către colhozurile și sohozurile Uniunii Sovietice, ținîndu-se seama de condițiile locale.

Noile metode ale lui T.S. Malțev au stîrnit și interesul oamenilor muncii din agricultura țării noastre. Protecția de Directive al Congresului al 11-lea al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani prevede astfel să se ia măsuri „pentru studierea noilor metode privind lucrarea pămîntului și însămînțările, elaborate de Terenti S. Malțev și pentru stabilirea sistemului tehnico-organizatoric necesar introducerii și aplicării lui în practica agricolă, ținînd seama de condițiile țării noastre”.

pămînturile erau îmbrănușite. Curînd, colhozurile s-au comasat. După doi ani, cîmpurile pline mai înainte de buruieni au fost curățite, lucrîndu-se după metoda lui Malțev. Și aici crește acum grîul tot așa de frumos ca și pe celelalte terenuri ale colhozului.

Ce a adus nou T.S. Malțev în știința agromonică? El a reușit să demonstreze că culturile anuale pot să îmbogățescă solul cu substanțe organice și să-i îmbunătățească structura. Trebuie însă create condițiile necesare.

Aratul în fiecare an dăce la descompunerea organică rapidă a substanțelor. De aceea, T.S. Malțev propune să se reducă numărul de lucrări la adîncime ale solului în sistemul de rotație al culturilor. După sistemul său, afînarea adîncă a solului se combină cu lucrarea la suprafață — cu desmirișitul cu plug cu discuri.

Întreaga activitate a lui T.S. Malțev este un minunat exemplu de luptă cu sălbătul și rutina în agromonie. În agricultură, avem de a face cu organisme vii cu culturi, cu microorganismele. Ele au vieți diferite, după condițiile de sol și timp. Agrotehnica poate și trebuie să se diferențieze nu numai după raioane și regiuni, ci și în cadrul aceluiași colhoz, în coordonată cu fiecare ogor și de la an la an.

Ce e să mărginesc să îndeplinească mecanice circulare și instrucțiunile, fără a manifesta spirit de inițiativă, fără a ține seama de experiența locală; nu vor putea realiza recolte bogate și stabile.

Prof. N. SOKOLOV

Pe pămînturile Ucrainei

Ucraina și Transuralul. Aceste regiuni sînt despărțite de mii de kilometri. Clima lor nu se aseamănă și solurile lor sînt și ele diferite. Noi cultivăm mai mult grîu de toamnă, cei din regiunea de dincolo de Ural cultivă grîu de primăvară. În Ucraina, se semănă mult porumb și alte culturi prășitoare; în regiunea de dincolo de Ural, aceste culturi ocupă suprafețe neluminate.

În Ucraina, se semănă mult porumb și alte culturi prășitoare; în regiunea de dincolo de Ural, aceste culturi ocupă suprafețe neluminate.

În Ucraina, se semănă mult porumb și alte culturi prășitoare; în regiunea de dincolo de Ural, aceste culturi ocupă suprafețe neluminate.

În Ucraina, se semănă mult porumb și alte culturi prășitoare; în regiunea de dincolo de Ural, aceste culturi ocupă suprafețe neluminate.

În Ucraina, se semănă mult porumb și alte culturi prășitoare; în regiunea de dincolo de Ural, aceste culturi ocupă suprafețe neluminate.

Copiii lui Gruzîntev, alături de alți copii din colhozul „Molotov”, sînt în grădiniță și educația grădiniță permanentă a colhozului.

În primăvară sute de mii de hectare, iar acum ară pămînturile noi, pregătind terenul pentru recolta anului viitor.

Cu patru luni în urmă, Alexandr Gruzîntev mai lucra încă în calitate de strungar la uzina „Electrosila” din Leningrad. Soția lui era laborantă la aceeași uzină. Iar-na trecut, împreună cu alți voluntari din Leningrad, el a plecat în Altai la o de-părtare de peste cinci mii de kilometri. Familia Gruzîntev a sosit în satul Molotov. Ambii soți lucrează în colhozul „Molotov”. Alexandr Gruzîntev este acum tractorist la S.M.T. „Zerkalsk” iar soția lui, Alexandra Pavlovna, lucrează în livada colhozului. Odată, președintele colhozului, Feodor Grinko, Erou al Muncii Socialiste și deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., controlînd munca pe ogoare, s-a apropiat de Alexandr Gruzîntev.

— Cum v-ați aranjat? — l-a întrebat președintele colhozului pe tractoristul sir-gincios care a făcut într-un schimb norma pentru două schimburi — arînd 16 ha de pămînt înțelenit.

— Bine, — a răspuns Gruzîntev. Ne simțim nu mai puțin bine decît la Leningrad.

— Îți vom construi o casă... Vei fi un adevărat agricultor. Soția-l de acord?

— De acord. Intenționează să-și cumpere o vacă, porci și să crească păsări, și, în plus, să-și îngrijească și grădina de zarzavat.

— Al nevoie de ceva?

— Mulțumesc. Deocamdată am tot ce-mi trebuie.

În colhozul unde lucrează Alexandr Gruzîntev, semănăturile se ținînd pe o suprafață de peste 7.000 ha. În primăvară, aici s-a semănat grîu cu 200 ha mai mult decît în anul trecut. Grîul este semănat în pămînt bine arat. La valorificarea acestui le-

S. Malțev, ne-am întrebat adesea: vom găsi oare în îndepărtatul sat de dincolo de Ural lucruri folositoare pentru noi; se va putea oare aplica la noi sistemul de măsură agrotehnice propus de colhoznicul-om de știință?

Vizitîndu-l pe Terenti Malțev, vîzînd cîmpurile sale minunate, ne-am vîndecat de orice temeri și acum ele ni se par vrednice de rîs. Malțev nu ne cheamă să copiem orbește exemplele sale — și asta el o repetă de nenumărate ori. El este împotriva acestui lucru. Trebuie să ne în-sușim faptul principal — spune el — că nu numai culturile perene, ci și cele anuale pot să ridice productivitatea solului, să-i îmbunătățească structura. Pentru aceasta, trebuie create condiții corespunzătoare.

Metodele de bază ale lui Malțev se pot aplica și la noi. El acordă, de pildă, deosebită atenție lucrării ogoului pentru grîul de primăvară. El ară pămîntul la 40—60 centimetri adîncime și nu-l întoarce. El afînează, numai, și după aceea, în măsura necesităților, îl discuiete și îl borește cu grape cu ghiare. Toate acestea contribuie ca solul, prin lichidarea buruienilor, să înmagazineze rezerve mari de umiditate. Și cine prețuiește umezeala mai mult decît noi!

Trebuie oare ca în regiunea noastră să arăm în fiecare an solul pentru grîul de toamnă? Această cultură nu o semănăm sau pe ogor, sau după cultura prășitoare, sau tot după grîu de toamnă.

După recoltarea grîului de toamnă, la noi urmează, de obicei, timp secetos. Cînd se începe aratul pămîntului, se răstoarnă bulgări mari care rămîn nefărîmițați.

Cînd se semănă grîu de toamnă pe un asemenea sol, semințele nu se astupă egal, iar semănăturile se uzează repede.

Solul cu bulgări, arat adînc, poate fi udat bine numai de o ploaie puternică. Dacă însă, înainte de semănat, cîmpul este numai desmirișit, atunci chiar și o ploaie slabă va umezi stratul de pămînt rîfnat de la suprafață.

Pămîntul arat în mod obișnuit și, prin urmare, mai uscat se așează cu mult mai tîrziu, după căderea ploilor și apariția semănăturilor incolțite. Din această cauză, se descoperă nodurile de înfrîntire, se rupe sistemul radicular al grîului de toamnă și, deci, scade rezistența la iernare.

Semănăturile care incolțesc pe un teren desmirișit răsăr întotdeauna mai repede și mai bine. Dacă, în condițiile noastre, realizăm bune semănături de grîu de toamnă, noi cîștigăm pe jumătate lupta pentru recoltă. Deci se poate și trebuie să semănăm grîu după grîu pe un cîmp ne-arat. Cu atît mai mult, trebuie să renunțăm la aratul de fiecare an acolo unde grîul se însămînțează după cultura prășitoare.

În Ucraina, s-a efectuat astăzi primăvară pe scară largă metoda de semănat a porumbului și a altor culturi prășitoare în cuburi așezate în pătrat. Aceasta ne-a îngăduit să lucrăm solul cu mașinile în două direcții. Fîind curățit de buruieni, el nu mai are nevoie de o nouă arătură.

Vom ara solul cu pluguri fără cormană, vom ara pe pămînt desmirișit. Dar care trebuie să fie adîncimea arăturii pe ogoare, ce fel de culturi și în ce caz se pot semăna pe un sol discuit — acestea și multe alte probleme referitoare la introducerea sistemului lui T.S. Malțev va trebui să le rezolvăm singuri, ținînd seama de condițiile regiunii noastre.

K. NAZARENKO
vicepreședintele Comitetului executiv regional Odessa

Adunarea Națională Franceză a respins planul american al „armatei europene“

Franța se afla în fața unei serioase alternative: de a pași pe calea păcii și independenței naționale sau de a fi atrasă în planurile americane de reînviere a militarismului german, care amenință pacea și securitatea Franței și a celorlalte popoare din Europa.

Poporul francez a luat atitudine hotărât împotriva „armatei europene“. Proiectele tratatelor de la Bonn și Paris au întâmpinat împotrivire și în cercurile parlamentare din Franța. Discuțiile chestiunii cu privire la ratificarea tratatelor de la Bonn și Paris a durat trei zile, o aprigă luptă politică desfășurându-se între adepții și adversarii „armatei europene“.

După cum s-a mai anunțat, apărătorii zeloși ai tratatului de la Paris au încercat să recurgă la subterfugii procedurale pentru a obține amânarea dezbaterilor parlamentare.

Demascând uneltirile adepților „armatei europene“, cerurile patriotice din Parlament au întreprins anumite măsuri. Deputatul Aumeran a ridicat așa zisa „problemă preliminară“. Propunerea lui se referea la aceea de a se pune capăt dezbaterilor desfășurate în parlament și, în februarul acesta — fără discuții generale — să se respingă tratatele de la Bonn și Paris. Propunerea lui Aumeran a provocat derută în tabăra adepților „armatei europene“. S-a anunțat o întrerupere a dezbaterilor parlamentare.

În seara de noapte era limpede că manevrele adepților „armatei europene“ au dat greș. Ei au fost nevoiți să-și retragă propunerile cu privire la amânarea dezbaterilor. Cu această condiție, deputatul Aumeran și-a retras și el propunerea, propunerea cu privire la „problema preliminară“.

Nu au vorbit decât trei deputați din cei 78 înscriși. În numele adepților „armatei europene“, a luat cuvântul deputatul René Mayer, care întreprinde strânse legături cu capitalul financiar, atât cel din Franța cât și de dincolo de hotarele ei.

Primele două zile ale dezbaterilor parlamentare au arătat limpede că sprijinitorii „armatei europene“ nu au majoritatea parlamentară și că ei au suferit o nouă înfrângere, și pe plan moral și pe plan politic. În aceste condiții ei au recurs la un nou truc procedural. La 30 august, după deschiderea sesiunii de dimineață, deputatul Chupin, adepți ai „armatei europene“, a anunțat că el își menține propunerea cu privire la amânarea dezbaterilor. Propunerea lui Chupin urmărea întreruperea dezbaterilor pentru a nu se relua decât după o nouă conferință a celor șase țări semnatare ale tratatului de la Paris.

Majoritatea a condamnat încercările adepților „armatei europene“, care căutau să paralizeze dezbaterile parlamentare. În același spirit a vorbit în sesiunea de seară a parlamentului Daniel Mayer, președintele comisiei pentru afaceri externe. În numele minorității, deputatul De Moustier s-a dat la atacuri împotriva primului ministru Mendès-France și a cerut amânarea dezbaterilor.

Răspunzând la aceste declarații, Mendès-France a menționat că guvernul nu va pune chestiunea votului de încredere nici în legătură cu propunerea de a se opri dezbaterile, nici în legătură cu propunerea ca ele să fie amânate. În primul caz, membrii guvernului se vor abține de la vot.

După aceste intervenții, deputatul Chupin a declarat că nu-și retrage propunerea, iar președintele de onoare al Adunării Naționale, Edouard Hériot, s-a alăturat propunerii lui Aumeran de a se respinge tratatele de la Bonn și Paris fără a se continua discuția generală.

Hériot și-a motivat punctul de vedere

fără a părăsi locul său, deoarece din cauza sănătății nu s-a putut urca la tribună. Majoritatea deputaților a primit cu ovăzi discursul ilustrului om de stat al Franței. În discursul său, Hériot a spus unei critici nimicitoare tratatului cu privire la „armata europeană“. El l-a calificat drept o aventură care duce nu spre pace, ci spre război.

— Noi, a spus Hériot — dorim să avem o Europă iubitoare de pace, în care își vor găsi locul și Germania și Uniunea Sovietică.

Analizând esența tratatelor de la Bonn și Paris, Hériot a dovedit în mod convingător că aceste tratate lipsesc Franța de armata ei națională, de suveranitate și independență. El a subliniat că C.D.E. înseamnă dominația militaristilor și revanșarilor germani și a declarat că simplul fapt că Anglia nu dorește să participe la „comunitatea defensivă europeană“ ar fi suficient, după părerea lui, pentru a se respinge acest tratat. Cu atât mai mult, a spus el, nu putem să fim de acord cu știrbirea suveranității pe care tratatul o aduce Franței. Hériot a calificat drept „ridicol și monstruos“ articolul 20 din tratat care interzice membrilor comisariatului (organul de conducere al „comunității defensive europene“) să primescă instrucțiuni de la țările lor și care le propune să se uite de propria lor cetățenie pentru a se călăuzi de un spirit „supranațional“.

„Ce-ar fi atunci acești comisari fără legătură cu țara lor — niște supraoameni sau niște roboți? — întrebă Hériot. În ceea ce mă privește pe mine, trebuie să declar că consider comunitatea defensivă europeană ca sursă de înfrângere. În această problemă importantă care ne dezbătă — a declarat Hériot, este mai bine să deschidem acest abec al politicii franceze și să punem de îndată capăt dezbaterilor. Trebuie găsită o rezolvare pașnică a problemelor litigioase din Europa și să pregătim nu o „comunitate defensivă europeană“, ci o altă Europă unită și bazată pe apropierea de Germania ca și de Rusia. „Comunitatea defensivă europeană“ ar fi o aventură.“

Adresându-se adepților „armatei europene“, Hériot a spus: „Nu putem realiza pacea dacă ne orientăm pe calea spre război!“

Hériot a amintit că la timpul său el a semnat un tratat cu Uniunea Sovietică și nu regretă acest lucru. El a cerut să se caute realizarea unor noi acorduri cu U.R.S.S.

Discursul patriotic al lui Hériot a lăsat o profundă impresie asupra deputaților și publicului.

După ce a mai luat cuvântul socialistul Pineau, s-a pus la vot „problema preliminară“ — propunerea generalului Aumeran. Propunerea lui Aumeran înseamnă, în fond, că Adunarea Națională renunță să continue dezbaterile problemei cu privire la ratificarea „comunității defensive europene“ (tratatul de la Paris) precum și la tratatul de la Bonn și scoate această problemă de pe ordinea de zi. Sesiunea a fost suspendată pentru număratoarea voturilor.

După anunțarea rezultatului votului, toți adversarii „armatei europene“ s-au ridicat de pe locurile lor și au intonat „Marsiliaza“.

Prin acest vot, Adunarea Națională a închis dezbaterile asupra tratatului de la Paris cu privire la crearea „comunității defensive europene“ și a armatei europene, punându-se capăt dezbaterilor asupra acestei probleme.

În februarul acesta, Adunarea Națională Franceză a respins tratatele de la Bonn și Paris, a respins planurile de creare a „comunității defensive europene“ și de reînarmare a Germaniei occidentale sub paravanul acestei comunități.

Majoritatea Adunării Naționale a adoptat o hotărâre care corespunde auzințelor și aspirațiilor poporului francez, intereselor vitale ale Franței.

G. RASSADIN
(Extrase din articolul apărut în „Pravda“).

„Cite ceva“ din roadele ploii de dolari

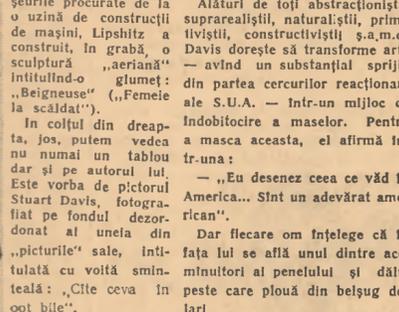
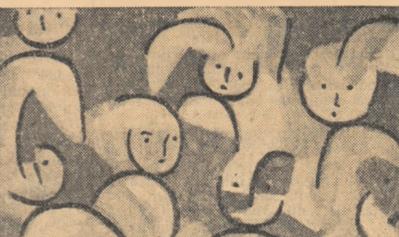
„Orice tablou seamănă întotdeauna cu ceva“ — afirmă cu încredere pictorul formalist american Stuart Davis. Creația lui mister Davis, ca și a tuturor celorlalți „pictori“ și „sculptori“ de același calibru, confirmă pe deplin acest înțeles al artei. Capodoperele lor seamănă într-adevăr cu „ceva“, chiar dacă acest „ceva“ pare la prima vedere o aiereală.

Dar numai la prima vedere! În realitate, pictorii burghezi americani sînt foarte preocupați de problema cum să pervertească noțiunile publicului despre frumusețea în artă și, deci, în viață. Să abată pe americanul simplu de la o nedorită analiză a esenței „modului de viață“ american, să-i impună ideea inutilității luptei pentru idealurile minunate. În sfîrșit, „să discrediteze lumea reală“ — iată sarcinile pentru a căror realizare trudește astăzi din greu cele mai bune dintre „talentele“ artistice ale Americii. Paul Klee — este unul dintre acestea. În fotografia reprodusă în dreapta, șus, putem vedea una din „capodoperele“ sale. Poitriv părții autoului, „arta contemporană este foarte apropiată de gândirea înconștientă“. Aceasta este explicația „stilizată“ a esenței sale.

Jacques Lipshitz ridică pe bună dreptate pretenții la un rol de conducător al zămisliților de stupiditate în trei dimensiuni. În fotografia din stînga este reprodusă ultima „creație“. Din desenele procurate de la o uzină de construcții de mașini, Lipshitz a construit, în grabă, o sculptură „aeriană“, intitulată „glumet“, „Beigneuse“ („Femeie la scaldat“).

Alături de toți abstracționiștii, suprarealiștii, naturaliștii, primitiviștii, constructiviștii ș.a.m.d., Davis dorește să transforme arta — avînd un substanțial sprijin din partea cercurilor reacționare ale S.U.A. — într-un mijloc de îndobîtocire a maselor. Pentru a masca aceasta, el afirmă într-una: „Eu desenez ceea ce văd în America... Sînt un adevărat american“.

Dar fiecare om înțelege că în fața lui se află unul dintre acei minutorii al penelului și dății peste care plouă din belșug dolari.

Kulturträgerii de la „National Broadcasting“

Anumite persoane din conducerea societății „National Broadcasting“ și-au ieșit din minți. Lucrurile s-au petrecut astfel: Patru duminici la rînd, „National Broadcasting“ a transmis un „Festival Shakespeare“. Duminică 25 iulie trebuia să aibe loc emisiunea consacrată tragediei „Othello“.

„Othello“ — emisiunea nu a mai fost transmisă. Ce se întîmplase?

Conducerea lui „National Broadcasting“ a crezut că distribuția în care tragedia „Othello“ a fost înregistrată pe banda de magnetofon nu poate rezista unei critici făcute din punctul de vedere al unor anumiți „critici teatrali“.

Jago consenea de minune, alți prin persoana

sa, el și prin interpretare. Rolul lui Jago era deținut de actorul José Ferrero, care a reușit cu succes examenul în fața comisiei pentru cercetarea activității anti-americane.

Dar Othello?... S-a aflat că, pe banda de magnetofon, alături de anticomunistul „Rarantat“ Ferrero, era înregistrat, în rolul lui Othello, și „negarantului“ Paul Robeson. „Îl urdă pe mior“ — Am eu socoteliile mele cu el... — spune Jago. Ura reacțiunii americane față de Paul Robeson nu este cu nimic mai slabă. Și „votările de vîrșitoare“ au hotărît să-și lichideze, încă o dată, socoteliile cu marele cîntăreț — emisiunea consacrată tragediei „Othello“ a fost contramandată.

Minunea de la Gensano

În pitoreasca suburbie a Romei — la Gensano — organizația sindicală a fost, timp de mulți ani, o armă în mîinile preoților și ale burgheziei locale. Dar, într-o bună zi, oamenii muncii au ales la conducerea uniunii lor socialiste și comuniste.

„Căzuta de minuni“ — fîcătorul protector al orașului de minuri“ — 40-50 de adeverați atleți trebuiau să ducă pe umeri statuia.

Papa comunică alegătorii care au votat pe comunisti și socialiști. Ceea ce înseamnă că muncitorii din Gensano nu numai că nu vor plimba „sfinții“ pe ulițele urbei, dar nici nu vor mai avea dreptul să se atingă de ei. Ce-i de făcut cu acești atleți? Ridicîndu-și poalele anterului, preotul a dat fuga la Roma. „Căzuta de minuni“ a fost încredințat, spre rezolvare, unuia cardinal. După o îndelungă chibzuință, șeful cardinal de servici a lîngșit în felul următor pe preotul din Gensano:

— Nu te pierde cu firea, frate întru Crist! Am găsit soluția: amîndă excomunicarea socialistilor și a comunistilor din Gensano cu 24 de ore și vei avea astfel purtător pentru făcătorul de minuni. Mergi cu domnul!

Venit la Gensano, „fratele întru Crist“ mobiliză întreaga gardă clerică la locului. Diaconii și chiar servitoarea preotului au pornit în

cruciadă — să poștească la preot pe conducătorii uniunii muncitorești. Preotul a trîns o masă mare, a pus pe ea sticle cu vin din cel mai bun. Nu s-au prezentat, însă, decât doar trei din foștii săi enoriași.

— Am pentru voi, frații mei, o veste minunată! — le spusе el. Insuși cardinalul a suspendat excomunicarea ca să puteți purta pe umeri pe protectorul nostru! Beți, prieteni!

— Bine părinte — răspunseră muncitorii — îl vom duce. Numai că va trebui să plătim după tariful stabilit de sindicatul nostru.

— Dar, frații mei, asta e un sfînt! Un făcător de minuni!

— Firește, gîndiți-vă însă ce greutate de stejar!

— Biserica noastră este săracă, poate se va putea cu o reducere? — încercă preotul să se tocmescă.

Totul fu zadarnic: preotul trebuia să plătească după tariful.

În duminica următoare procesiunii, oamenii muncii din Gensano au venit la sărbătoarea ziarului „Unită“, iar cei care, cu câteva zile în urmă, purtaseră cu greu uralul sfînt de lemn, au hotărît, pe loc, să-și dea din munca lor făcută în cinstea sfîntului, obolul pentru fondurile ziarului lor drag. Aceasta a arătat că dacă „sfinții“ protector al orașului „Gensano“ nu s-a dovedit a fi un făcător de minuni, el a făcut, cel puțin cu acest prilej, o treabă folositoare.

Marea sărbătoare a poporului vietnamez

La 2 septembrie poporul vietnamez sărbătorește nouă ani de cînd a fost proclamată independența Republicii Democratice Vietnam Stat Independent, avînd în frunte pe Ho Și Min, conducătorul tubit al poporului vietnamez. Această cotitură din viața poporului vietnamez este rezultatul luptei pe care poporul a dus-o împotriva ocupațiilor străine — milițarilor japonezi, — împotriva guvernului de la Tonkin și Annam, guvernul afliat de la slujba imperialismului nipon.

În anul celui de al doilea război mondial, milițaristii japonezi au cîmpit vremenlic Vietnamul, trupele franceze retrăgîndu-se în fața înaintării japoneze. Poporul vietnamez a lăsat singur împotriva cîmpitorilor și a dobîndit victoria, proclamînd puterea populară. Dar o lună după aceasta, coloniștii francezi au hotărît să nu părăsească pozițiile deținute pe vremuri, declarînd în Cochinchina — regiunea de sud a țării — trupe care să reinstaureze acele vechi dominații coloniale.

Atunci poporul vietnamez a luat din nou erma în mîni, luptînd pentru independența națională, împotriva colonialiștilor, atrăgîndu-și simpatia și sprijinul tuturor oamenilor cîștiți din lumea întreagă. Cu toate înfrîngerile suferite, cu toată lipsa de perspective a războiului, anumite cercuri din Franța sau opus încrețirii războiului din Indochina. Acest război, numit de francezi „războiul murdar“, nu aducea poporului francez decât tot mai numeroase jertfe în oameni, noi și noi pierderi de materiale, o stare de tot mai mare dependență față de monopoliiștii americani.

În politica lor de continuare a războiului, adepții din Franța ai politicii „de pe poziții de forță“ au fost încurajați de cercurile cîrmuitoare ale Statelor Unite, interesate în menținerea și extinderea războiului în Asia. Pe lângă aceasta, cercurile agresive ale Statelor Unite erau interesate în obținerea unui cap de pod pe continentul asiatic, odată ce lămentabilă lor marionetă, China, și fusese izgonită din China. În aceste condiții, lupta poporului vietnamez a dobîndit caracterul unei lupte împotriva imperialismului, unei lupte de eliberare națională, unei lupte pentru apărarea cauzei păcii.

Guvernul Republicii Democratice Vietnam a propus de oțeva ori reglementarea pe cale pașnică, în condiții care să fie acceptabile pen-

tru ambele părți, a conflictului indochinez. În scopul obținerii păcii în Asia de sud-est, în scopul atîngării primejdiei unei extinderi a conflictului. Abia în anul 1954 guvernul francez a acceptat să ducă tratative pentru încheierea ostilităților. Este vorba de acceptarea de către guvernul francez de a discuta în cadrul conferinței de la Geneva problema indochineză. Se știe că Departamentul de Stat al S.U.A. condus de Dulles, și guvernul francez Laniel-Bidault nu urmăreau să rezolve fondul problemei, dorind doar să arate opiniei publice că pacea nu poate fi chipurile, obținută pe calea pașnică a tratativilor.

Dar aceste planuri erau sortite eşecului după îndelungi tratative, în cadrul conferinței de la Geneva au fost elaborate — rod al strădaniilor depuse de delegația Uniunii Sovietice și a R. P. Chineze — acordurile care prevedeau încheierea focului în Indochina. Sub presiunea maselor populare din Franța, noul guvern francez a consimțit să semneze aceste acorduri, care pun capăt războiului murdar, sîmbulă internă din Indochina urmînd să fie rezolvată pe calea unor alegeri suprapuse de o comisie neutră. Forțele pacii au înregistrat astfel o strălucită victorie.

Pentru prima oară după nouă ani, poporul vietnamez poate sărbători în condiții de pace memorabila dată de 2 septembrie, dată glorioasă în istoria poporului care a luptat cu abnegație și eroism pentru a-și câștiga libertatea și independența.

Acum însă, în fața R. D. Vietnam stau noi sarcini, determinate de încheierea războiului, de încheierea unei epoci de pace.

Alături de toate forțele păcii, poporul român salută cu căldură poporul vietnamez cu prilejul celui de a IX-a aniversări a proclamării republicii sale populare. El înțelege că nu poate să nu se simtă solidar cu prevederile acordurilor semnate la Geneva în lupta pentru libertate, pentru unificarea națională, pentru reconstrucția patriei sale, pentru menținerea și apărarea păcii în Asia de sud-est. Poporul român se alătură luptei tuturor popoarelor iubitoare de pace pentru a cere executarea unui sever control asupra traducerii în viață a hotărîrilor adoptate la Geneva. Dublindu-și vîrșirea față de noile manevre ale celor pe care li nemulțumeste faptul că în Indochina au amuțit tunurile, faptul că poporul vietnamez își construiește o viață nouă.

La manevro

Foștii hitleristi care se ocupă — împreună cu generații americane — de reînvierea wehrmachului în Germania occidentală, chemă din nou, în fața „distrugerii Franței și Angliei“.

— Bine mîrșălește soldații dvs., herr colonel! Iată pe cine putem îndrepta spre răzărît!

— Nu numai spre răzărît, domnule general, dar și spre apus!

Desen de L. SOIFERTIS

O amenințare pentru pacea și securitatea popoarelor din Asia

siei de sud-est urmărește țeluri agresive, Pakistanul a păstrat o anumită rezervă, arătînd că participarea la conferința din Filipine nu înseamnă acceptarea de a face parte din acest bloc.

Acestea sînt rezultatele, cu toate că Statele Unite au utilizat toate mijloacele de presiune pentru a influența țările din Asia de sud-est.

Potrivit unui comunicat al Departamentului de Stat al S.U.A., scopul apropiatei conferințe din Filipine îl constituie crearea unei alianțe a statelor „care au aceeași păreri“, chipurile, pentru asigurarea „apărării și securității colective“ a regiunii Asiei de sud-est și părții de sud-vest a Oceanului Pacific.

În unanimitate, opinia publică internațională recunoaște că participarea la conferința din Filipine nu se vor ocupa de crearea unei zone a păcii în regiunea Asiei de sud-est — scop spre care tind popoarele asiatice — ci a unei zone a războiului. Tocmai în acest scop Dulles se pregătește să participe personal la conferința din Filipine, deși el nu a sosit încă necesar să participe pînă la capăt la conferința de la Geneva, unde au fost căutate mijloacele menite să ducă la înțărirea păcii în Asia.

Este limpede că principalul scop al noului pact — pact al colonialiștilor — îl constituie crearea unor capete de pod în Asia, înfăptuirea unei politici care să ducă la menținerea privilegiilor imperiaștilor vîdit neliniștiți de creșterea mișcării de eliberare a Asiei.

Blocul militar ce se creează la inițiativa S.U.A., scrie ziarul indian „Hindustan Standard“, este chemat „să învie do-

minația străină, hultă de popoarele Asiei“. Întîmpinînd o rezistență hotărâtă împotriva planurilor agresive ale S.U.A. în Asia, organizatorii blocului militar al Asiei de sud-est au început o serie de manevre. Presa americană lansează numeroase apeluri la un „sistem mai elastic“, la o „abordare mai elastică a problemei Asiei“. Prin coloanele presei, avocații monopolurilor afirmă că S.E.A.T.O.-ul nu ar fi, chipurile, pur și simplu un bloc militar, că el „se va deosebi“ de Pactul Atlanticului de Nord, că măsurile economice vor avea precădere față de măsurile de ordin militar.

Diferitele definiții ale sarcinilor pactului Asiei de sud-est vădesc indiscutabil, absența unei unități de păreri în rândurile organizatorilor acestui bloc. Deosebit de evidente sînt contradicțiile anglo-americane. Presa americană vorbește despre „contra-acțiunea engleză“, iar ziarul londonez „Tribune“ sfătuiește pe Eden să renunțe la călătoria sa în Filipine. Potrivit părerii săptămînalului englez „Economist“, întreaga temelie a conferinței din Filipine este așezată pe nisipul mișcării al divergențelor anglo-americane în legătură cu Indochina.

Ziarul indian „National Herald“ avertizează Anglia, arătînd că acceptarea de a merge alături de Statele Unite în ce privește blocul militar al Asiei poate determina „o nouă nestabilitate și o eventuală încordare în relațiile dintre țările comunității britanice de națiuni“.

Se înțelege că nimeni nu crede în afirmațiile mincinoase ale propagandei americane cu privire la caracterul pașnic al pînăntului bloc. Opinia publică din țări-

le Asiei scoțete că asemenea falșuri nu sînt decât o momeală, o capcană pentru includerea de noi țări în rețeaua blocului militar.

Dezvăluînd manevrele nedebace ale inițiatorilor pînăntului pact al Asiei de sud-est, o serie de ziare din S.U.A. și Anglia îi sfătuiește pe aceștia să camufleze „aspectele militare“ ale blocului, „punîndu-le pe ultimul plan“. Așa de pildă, ziarul „Times“, sfătuiește să se creeze „rezerve strategice alcătuite din trupe terestre, din unități navale și aeriene aliate și cu un stat major internațional modest (1)“, totul pus „pe ultimul plan“.

Dar orice ar spune organizatorii pactului, caracterul militar al blocului Asiei de sud-est este cu desăvîrșire evident. Agenția americană Associated Press a comunicat cu sinceritate că conducătorii Pentagonului plănutesc crearea unui grup militar permanent cu sediul, eventual, în Filipine, care să coordoneze planurile militare ale membrilor blocului Asiei de sud-est. Agenția France Presse adaugă că pactul plănuit „va trasa ca sarcină întărirea efectivului propriu al forțelor armate“ ale țărilor făcînd parte din bloc.

La 19 august Congresul Statelor Unite a alocat 700.000.000 dolari pentru organizarea S.E.A.T.O.-ului.

Nici un fel de manevre nu vor putea ascunde caracterul militar al acestui bloc, precum și situația primejdioasă pe care o va crea, în Asia, înființarea lui. Ziarul londonez „Tribune“ numește conferința convocată în Filipine ca fiind, eventual, „cea mai primejdioasă conferință a zilelor noastre“. Ziarul australian „Guardian“ scrie că blocul militar al

Asiei de sud-est „reprezintă o tentativă a cîrmuitorilor americani de a ne orienta spre războiul cu China... de a căpăta trupe australiene pentru folosirea lor în scopurile urmărite.“

În ciuda eforturilor cercurilor cîrmuitoare ale S.U.A. și ale tuturor celor care le dau o mînă de ajutor în crearea unui bloc agresiv în Asia, ideea înțegării acestui bloc nu este populară nici în Asia, nici în alte țări ale lumii. În țările Asiei este larg sprijinită o altă politică — politica păcii și prieteniei, o politică a colaborării internaționale. Popoarele Asiei opun politica unei păci trainice, politica adevăratei securități colective, politica imperialiste de scindare, de dezlănțuire a războiului, de menținere a sistemului colonial. Tocmai de aceea popoarele asiatice sprijină cu căldură propunerile delegatului R. P. Chineze — propuneri prezentate la conferința de la Geneva și sprijinite de delegația sovietică — cu privire la eforturile comune de asigurare a păcii și securității popoarelor Asiei, de întărire a colaborării pașnice între ele.

Astăzi, au căpătat o largă răspîndire însemnatele principii care stau la baza relațiilor dintre statele care tind spre asigurarea păcii și securității popoarelor. Aceste principii cîștigă tot mai mulți adepți. Iată cele cinci teze ale amintitelor principii: respectarea mutuală a integrității teritoriale și a suveranității; neagresiunea; neamestecul în treburile interne, egalitatea și avantajele reciproce; coexistența pașnică.

Năzuința spre pace și securitate, spre asigurarea independenței și suveranității naționale unește toate popoarele din Asia. În chip firesc unitatea de auzințe și de țeluri impune acestor popoare ideea că trebuie făcute eforturi colective pentru asigurarea păcii.

G. AKOPIAN

În călătoria curîntă

● Iată cum descrie ziarul american „C.I.O. News“ situația oamenilor muncii într-unul din centrele industriale ale statului Ohio:

„Aci pulsul vieții bate astăzi înec și cu întreruperi. În oraș sînt alții șomeri, în cînt autoritățile federale au hotărît să includă orașul pe lista regiunilor amenințate de neorociri!“

● Supunerea Tailandei față de planurile agresive ale S.U.A. în Asia de sud-est și militarizarea țării determină o tot mai accentuată scîdere a nivelului de trai al poporului tailandez.

● Pe zi ce trece crește costul vieții — arată ziarul „Khatzak“. Situația fărîl este mult mai înfunecată decît ne putem închipui.“

● Presa citează numeroase cazuri cînd oamenii amenințați să moară de foame, recurg la mijloace extreme: își vînd copiii — sau se sinucid. „Din pricina mizeriei — scrie ziarul „Guanhuaotao“ — o mamă își omoară cei doi copii ai săi și apoi se sinucide.“

● La Essen (Germania occidentală) a avut loc, recent, într-o atmosferă solemnă, dezvelirea — pe vechiul ei loc — a statuii lui Alfred Krupp, întemeietorul acestui dinastiei de reguțori de moarte. Statuia s-a prăbușit de pe soclu în timpul celui de al doilea război mondial datorită suflului unei bombe. Acum, acest monument al militarismului german se ridică din nou, la intrarea uneia dintre întreprinderile lui Krupp, el urmînd să simbolizeze, desigur, reînnoirea kruppilor la putere în Germania occidentală.

● Actualul conducător al familiei, Alfred Krupp von Bohlen und Halbach, criminal de război, care, cu ajutorul autorităților americane se plimbă în libertate, a asistat — după cum era și de așteptat — la „ceremonie“...

● În republica federală vestgermană 95 de persoane din 100 cîștigă lunar, mai puțin de 500 mărci, 80 din 100 — mai puțin de 300 de mărci și 45% din oamenii muncii — mai puțin de 150 de mărci pe lună.“

● Această informație apărută în coloanele ziarului „Neuer Vorwärts“ constituie o mătură la faptulul zguduitor că în Germania occidentală cel puțin 24 de milioane de oameni au un venit lunar de mai puțin de 200 de mărci, adică sub acel minim de trai care să asigure chiar și o existență plină de privațiuni.